

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ श्रीउत्तमकुमारचरित्र. ॥

(श्लोकबद्ध)

उपावी प्रसिद्धकरनार

पंथित श्रावक हीरालाल हंसराज

(जामनगरवाळा)

संवत् १९६५

सन्ने १९०८

किंमत रु. ८-१२-०

✚ जामनगर जैनज्ञास्करोदय ढापखानामां ढाप्युं.

ઉત્તમ

ઝંઘા જાતા અને સંપાડદાર કોગલોપર શુદ્ધ પાનાને આકારે ઘપેલાં તૈયાર પુસ્તકો.

ચરિત્ર

શ્રીગૌતમકુલકવૃત્તિ—વ્યાખ્યાનમાં વાંચવાલાયક રસીક અને મનોહર

ઝગણોતેર કથાન સહિત કિં. રૂ. ૧-૧૨-૦

શ્રીપાલચરિત્ર—સંસ્કૃત—(અઠાઈમાં વ્યાખ્યાન વાંચવામાટે) કિં. રૂ. ૧-૧૨-૦

શ્રીચાતુર્માસિકવ્યાખ્યાન તથા હોલિકાકથા—(કર્તા ક્રમાકલ્યાણકર્જી) કિં. રૂ. ૦-૮-૦

શ્રીઝત્તમકુમારચરિત્ર—શ્લોકબદ્ધ કિં. રૂ. ૦-૧૨-૦

(દરેક પુસ્તકનું ટપાલઘર્ચ જૂઝું સમજવું.)

મલવાનું ઘે.—શ્રાવક હીરાલાલ હંસરાજ—જામનગર. (કાઠીયાવાર)

नीचे लखेलां पुस्तको पानाने आकारे शुद्ध करीने सारा मोटा जैनी टाऱ्पोमां
ठपाइ तैयार अयेलां ठे. मगाववाथी वी. पी. श्री मोकलवामां आवशे.

(थोमीज नकलो बाकी रहेली ठे.)

श्रीकटपसूत्रनी सुखबोधिकाटीका मूलसहित—(कर्ता विनयविजयजीनुपाध्याय) रु. ६-०-०

श्रीअष्टाद्व्याख्यान—(कर्ता श्रीक्षमाकट्याणकजी)... .. रु. ०-५-०

श्रीपाक्षिकसूत्रावचूरिः—(संस्कृत) रु. ०-८-०

श्रीसाधुप्रतिक्रमणसूत्रावचूरिः (संस्कृत) रु. ०-४-०

श्रीयुक्तिप्रकाश सटीक—(कर्ता पद्मसागरगणी) स्याद्वादकलिका—अष्टकानि च रु. ०-८-०

श्रीधम्मिलचरित्र श्लोकवद्ध—(कर्ता श्रीजयशेखरसूरिः) रु. ३-०-०

पुस्तको मलवानुं ठेकाणुं—श्रावक हीरालाल वि. हंसराज.

(टपालखर्च जूडुं समजवुं)

जामनगर—(काठीयावाम)

આજકાલમાં આપણા પ્રાચીન આચાર્યજીમહારાજોએ ઉપકારબુદ્ધિથી અથાગ શ્રમ લેઈ પ્રાચીન સમયમાં રચેલા ગ્રંથો લખાવવામાં ઘણી મુશ્કેલીનું નમે છે, એક તો શુદ્ધ લખનારા લહીઆનું ઘણાજ થોડા મળે છે; અને જે મળે છે, તેમાંના પણ ઘણાંખરા પ્રમાદી તથા ગે-રજ્ઞરુસાદાર મળે છે, જેથી જ્ઞાનરોમાંટે તથા મુનિમહારાજોમાંટે પુસ્તકો લખાવવામાં ઘણી અગવડ આવી ગઈ છે. વઢી કેટલાક લહીયાનુંના હાથથી લખેલાં પુસ્તકો તો અત્યંત અ-શુદ્ધતાને લીધે નિરોપયોગીજેવાંજ થઈ પડે છે, અને તેથી તેમાંટે કરેલો ઈચ્છનો વ્યય પણ નકામો જાય છે. માટે ઉપરલખેલી અગવડ દૂર કરવાને મેં મારી શક્તિમુજબ બનતે પ્રયાસે શુદ્ધકરી મુનિમહારાજોમાંટે તથા જ્ઞાનરોમાંટે ઢાપી પ્રસિધ્ધ કરવાનું કાર્ય પ્રારંભ્યું છે. આથી થોડા ઈચ્છાસ્વરૂપથી તમામ મુનિમહારાજોને તથા મોટાં શૈલેરોમાં જ્ઞાનજ્ઞાન કરવાના અજિલાવીનું શુદ્ધ ઢાપેલાં પુસ્તકોનો લાજ મઢીશકશે. હાલમાં તો તે દરેક ગ્રંથોની ફ-

ત્ત સો સો નકલોજ ઢાપવાની મેં શિરુઆત કરી છે, કેમકે અનુજ્ઞવપરથી એમ મને જ-
 ણાયું છે કે, હજુ આજકાલમાં તેથી વધારે નકલોની खपती થશે નહીં. સામાન્યદૃષ્ટિથી
 જોતાં આજકાલ બીજા ઢાપાતા સેંકડો ગમે સાધારણ પુસ્તકોની અપેક્ષાએ મારા ઢાપેલા
 આ ગ્રંથોની જોકે કિમત વધારે લાગશે, પરંતુ મેં ફક્ત એકસોજ નકલો ઢાપી છે, એ વાત-
 પર જ્યારે મનન થશે, અથવા કોઈ ઢાપવાનાવાળાની તેમાટે જો સલાહ લેવામાં આવશે,
 તો તુરત માલુમ પરશે કે મેં તે પુસ્તકોના શુદ્ધ કરી ઢાપવાના થતા खरचना પ્રમાણમાંજ
 યોગ્ય કિમત રાખી છે. કેમકે પુસ્તકોની જો હજારો નકલો ઢાપવામાં આવે તોજ તેની
 ઝંઘી કિમત રાખવી પોસાય, પરંતુ આવા ગ્રંથોની કંઈ હજારો નકલો खपે નહીં. હાલમાં
 મેં ઢાપેલાં ચાર પાંચ પુસ્તકોમાં પાતલા કાગળો વાપરેલા હોવાથી કેટલાક મુનિમહારાજો
 વિગેરે તરફથી જાણા અને ઝંચા કાગળો વાપરવામાટે મને જ્ઞલામણ કરવામાં આવી છે;
 જે જ્ઞલામણ સ્વીકારીને હવેથી આ શ્રીઉત્તમકુમારચરિત્ર, ચાતુર્માસિકવ્યાખ્યાન હોલી-
 કાકથા સાથે, તથા ગૌતમકુલકવૃત્તિ, શ્રીપાલચરિત્ર, શત્રુંજયમાહાત્મ્ય તથા પાંડવચરિત્ર

આજકાલમાં આપણા પ્રાચીન આચાર્યજીમહારાજોએ ઉપકારબુદ્ધિથી અથાગ શ્રમ લેઈ પ્રાચીન સમયમાં રચેલા ગ્રંથો લખાવવામાં ઘણી મુશ્કેલીનું નમે છે, એક તો શુદ્ધ લખનારા લહીઆનું ઘણાજ ઓછા મળે છે; અને જે મળે છે, તેમાંના પણ ઘણાંખરા પ્રમાદી તથા ગે-રજ્ઞરૂસાદાર મળે છે, જેથી જનમારોમાટે તથા મુનિમહારાજોમાટે પુસ્તકો લખાવવામાં ઘણી અગવડ આવી ને છે. વળી કેટલાક લહીયાનુંના હાથથી લખેલાં પુસ્તકો તો અત્યંત અ-શુદ્ધતાને લીધે નિરોપયોગીજેવાંજ થઈ પડે છે, અને તેથી તેમાં કોઈ એક વ્યયનો વ્યય પણ નકામો જાય છે. માટે ઉપરલખેલી અગવડ દૂર કરવાને મેં મારી શક્તિમુજબ બનતે પ્રયાસે શુદ્ધકરી મુનિમહારાજોમાટે તથા જનમારોમાટે ઘણી પ્રસિધ્ધ કરવાનું કાર્ય પ્રારંભ્યું છે. આથી ઓછા વ્યયસ્વરચથી તમામ મુનિમહારાજોને તથા મોટાં શેહેરોમાં જ્ઞાનજનમાર કરવાના અનિલાવીનું શુદ્ધ ગોપેલાં પુસ્તકોનો લાભ મળીશકશે. હાલમાં તો તે દરેક ગ્રંથોની ફ-

વિગેરે ગ્રંથોમાં ઝંચા; જામ્ના, લીસા અને સફાઈદાર કાગલો વાપર્યા છે. માટે આ મેં પ્રારં-
જેલાં કાર્યને દરેક મુનિમહારાજો તથા જ્ઞાનજન્યાર કરવાની અનિલાષા ધરાવનાર દરેક
શેહેરના ગૃહસ્થો મને યોગ્ય મદદ આપશે એવી આશા છે. આ પવિત્ર ગ્રંથો ઢાપવામાં તેને
લગતી કોઈ પણ જાતની આશાતના અમારા ઢાપવાનામાં ન થાય, તેમાટે પૂરતી કાલજી
રાખવામાં આવી છે, તેથી તેમાટે કોઈયે પણ શંકા કરવાજેવું નથી.

લાં. સર્વસંઘનો દાસ.

શાં. હીરાલાલ હંસરાજ—(જામનગરવાળા.)

ચોપમીનું આકારે તૈયાર જૈનપુસ્તકો.

સ્યાદાદમંજરી—(મૂલ, ટીકા તથા ગુજરાતી જ્ઞાણાંતરસહિત) કિં. રૂ.—૪—૦—૦

જૈનધર્મનો પ્રાચીન ઇતિહાસ જ્ઞાગ પહેલો રૂ.—૧—૦—૦

જૈનધર્મનો પ્રાચીન ઇતિહાસ જ્ઞાગ બીજો રૂ.—૧—૦—૦

મલવાનું છે. શાં. હીરાલાલ હંસરાજ.—જામનગર. (કાઠીયાવાસ)

નીચેના પુસ્તકો જાના અને સફાઈદાર કાગલોપર પાનાને આકારે શુદ્ધ
સારા અને મોટા જૈનીટાઈપોમાં ઉપાય છે.

શ્રીશત્રુંજયમાહાત્મ્ય-શ્લોકબદ્ધ—(કર્તા શ્રીધનેશ્વરસૂરિઃ)

શ્રીદશવૈકાલિક સટીક—(સમયસુંદરજીકૃત ટીકાસહિત)

શ્રીઉત્તરાધ્યયનટીકા—(કર્તા શ્રીલક્ષ્મીવલ્લભસૂરિઃ)

શ્રીલોકપ્રકાશ-જ્ઞાન બીજો—(ક્ષેત્રલોકપ્રકાશઃ) કર્તા શ્રીવિનયવિજયજી ઉપાધ્યાયજી

” ” ” ત્રીજો (કાલલોકપ્રકાશઃ) ” ” ” ”

” ” ” ચોથો (જ્ઞાવલોકપ્રકાશઃ) ” ” ” ”

શ્રીપાંચવચરિત્ર-શ્લોકબદ્ધ—(કર્તા શ્રીદેવપ્રજ્ઞસૂરિ મહાધારી)

શ્રીસંદેહવિષૌષધીનામકલ્પસૂત્રવ્યાખ્યા—(કર્તા શ્રીજિનપ્રજ્ઞસૂરિઃ)

ઉપર લખ્યાશિવાય બીજા પણ પુસ્તકો ઉપાય છે, દરેક પુસ્તકનું પોસ્ટેજ જૂઠું સમજવું.

મલવાનું છે.—શ્રાવક હીરાલાલ હંસરાજ.—જામનગર. (કાઠીયાવાસ)

उत्तम०

॥ १ ॥

॥ श्रीजिनाय नमः ॥

॥ अथ श्रीउत्तमकुमारचरित्रं प्रारभ्यते ॥

वंदित्वा स्वगुरून् ज्ञत्तया । ध्यात्वा देवीं सरस्वतीं ॥ सुपात्रदानमाहात्म्यं । मंगलार्थं
प्रतन्यते ॥ १ ॥ चतुःप्रकारधर्मेषु । दानमेवाधिकं मतं ॥ भुज्यते यन्मनोऽज्जीष्टं । सुखं दा-
नप्रज्ञावतः ॥ २ ॥ यतः—

अन्नयं सुपत्तदाणं । अणुकंपानचियकित्तिदाणां ॥

दुन्निहिं मुक्को जणिन् । तिन्नि उ जोगाइयं दिंति ॥ ३ ॥

तथा—गिहमागयाणमुचियं । दाणं जइवि हु जिणेहिं न निसिदं ॥ तहवि हु सुपत्तदा-
णं । अणंतफलदायगं होइ ॥ ४ ॥ दानं कीर्त्तितरंगिणीकुलगिरिर्दानं निधिः श्रेयसां । दानं
संवदनं समस्तजगतां दानं निदानं श्रियां ॥ दानं दुर्जनमानमर्दनमहो दानं गुणोत्कर्षकृत् ।

१ वशीकरणं.

१

चरित्र

॥ १ ॥

उत्तम

॥ २ ॥

किं चान्यैर्भुवि दानमेव सकलस्वेष्टार्थसिद्धिदं ॥ ५ ॥ अग्निगन्धोत्तमं दान-माहूतं चैव
मध्यमं ॥ अधमं याचितं दानं । सेवादानं तु निष्फलं ॥ ६ ॥ आसंसाद्विरहिणं । सखारोमं-
चकंचुश्जंतो ॥ कम्मस्सकयहेतुं चिय । दिज्जइ दाणं सुपत्तेसु ॥ ७ ॥ न्यायोपात्तं समुचितगुणं
कल्पनीयं यतीनां । वस्त्रं पात्रं परममशनं ज्ञेयजं रोगहारि ॥ दत्तं ज्ञक्तया विमलमनसा
श्रावकेण प्रकाशं । मुक्तिं दत्ते नरसुरसुखे का कथाऽयत्नलब्धे ॥ ८ ॥ यद्वस्तु वस्त्रासनस्वा-
द्यखाद्यं । पात्रं तथा ज्ञेयजकंबलादि ॥ दोषैर्विमुक्तं यतये द्विचत्वा-रिंशन्मितैर्दयमिदं विशु-
द्धं ॥ ९ ॥ श्रीधन्यशालिज्ज्ञाया । दृष्टांताः संति जूरिशः ॥ सुपात्रदानसंबन्धः । प्रसिद्धा
जिनशासने ॥ १० ॥ श्रीउत्तमकुमारस्य । महदाश्चर्यकारकं ॥ साधुदानफलश्लाघ्यं । चरित्रं
किंचिदुच्यते ॥ ११ ॥

इदं नरतक्षेत्रे । देशे श्रीकाशिनामनि ॥ पुरी वाराणसी लक्ष्मी-आप्ता स्वर्गपुरीस-
मा ॥ १२ ॥ विपक्षद्विपशार्दूलः । स्वभुजाक्रांतजूतलः ॥ मकरध्वजजूपाल-स्तत्राजूजूरिवि-
क्रमः ॥ १३ ॥ तस्य लक्ष्मीवती राज्ञी । रूपसौभाग्यशालिनी ॥ चतुःषष्टिकलादक्षा । जज्ञे

चरित्र

॥ २ ॥

उत्तम०

॥ ३ ॥

धर्मपरायणा ॥ १४ ॥ भुञ्जानयोस्तयोः प्रीत्या । सदा वैषयिकं सुखं ॥ सुस्वप्नसूचितः पुत्रो ।
जातः श्रीउत्तमान्निधः ॥ १५ ॥ पंचांवालाढ्यमानोऽसौ । संजातश्चाष्टवार्षिकः ॥ क्लृप्तो ले-
खकशालायां । पाठितुं सकलाः कलाः ॥ १६ ॥ दयालुः सत्यवादी स । परनारीसहोदरः ॥
तृणमात्रमपि प्रायः । परकीयं न वांछति ॥ १७ ॥ द्विसप्ततिकलापात्रं । विनयावर्जितप्रजः
॥ परकार्यरतो वीरः । कोटीरः सुधियां निधिः ॥ १८ ॥ दाता ज्ञोक्ता गुणग्राही । दीनदुः-
स्थितवत्सलः ॥ निश्चलः स्वप्रतिज्ञायां । लोकाचारविचारवित् ॥ १९ ॥ एकदावसरे रात्रौ ।
चिंतयामास मानसे ॥ परदेशे गमिष्यामि । परीक्षार्थं स्वकर्मणां ॥ २० ॥ चतुर्भिः कलाप-
कं ॥ यतः—

दीप्तं विहिच्चरियं । जाणिज्जं सज्जणदुज्जणविसेसो ॥

अप्पाणं च कलिज्जं । हिंमिज्जं जेण पुढवीए ॥ २१ ॥

चचाळ खज्जमादाय । चित्रकूटगिरिं गतः ॥ तत्रासीद्धरणीपालो । महसेनः पराक्रमी
॥ २२ ॥ मेदपाटादिदेशाना—मधीशः परमार्हतः ॥ गृहवासं मन्यमानो । मृगपाशमिवा-

चरित्र

॥ ३ ॥

उत्तम

॥ ४ ॥

खिलं ॥ १३ ॥ पुत्राज्जावात्परं राज्य-मसारं परिचिंतयन् ॥ मनोरथशतैरेव । पुत्ररत्नम-
वांढत ॥ १४ ॥ तथाच—

अपुत्रस्य गृहं शून्यं । दिशः शून्या अबांधवाः ॥

मूर्खस्य हृदयं शून्यं । सर्वशून्या दरिद्रता ॥ १५ ॥

यत्र नास्ति गुणगौरवचिंता । यत्र न स्वजनसंगतिरुच्चैः ॥

यत्र नो लघुलघूनि शिशूनि । हंत तान्यपि गृहाण्यगृहाणि ॥ १६ ॥

एकदा सोऽवनीपालो । बहुपुंजिर्विराजितः ॥ कृष्णवर्णं समारूढ-स्तुरंगं निर्ययौ बहिः
॥ १७ ॥ परमश्वो महाशूरो । गतिजंगं करोत्यलं ॥ राजा पप्रच्छ मंत्रीशान् । को रोगोऽश्व-
स्य वर्तते ॥ १८ ॥ न जानंति परं केचि-दायातस्तावदुत्तमः ॥ कुमारः प्रोचिवान् स्पष्टं ।
शिष्टकर्णामृतोपमं ॥ १९ ॥ महिष्या दुग्धपानेन । वातपूरोऽन्नवद्भृशं ॥ तेनाश्वस्य गतेर्ज-
गः । संजातो धरणीपते ॥ २० ॥

१ 'शिशु' शब्दो नपुंसके न संज्ञायते.

चरित्र

॥ ४ ॥

उत्तम०

॥ ५ ॥

एवं निशम्य नृपालः । प्रोचे श्रीउत्तमंप्रति ॥ वत्स स्वहृमतेऽश्वस्य । कथं जानासि
दूषणं ॥ ३१ ॥ सोऽप्यवोचन्महाराज । परीक्षाकुशलोऽस्म्यहं ॥ वाजिनो दूषणं तेन । ज्ञा-
तं मत्पुत्रानुसारतः ॥ ३२ ॥ नृपालोऽप्युचिवान् सत्यं । विपन्ना वरुवा ततः ॥ अश्वस्य पायि-
तं दुग्धं । महिष्याः पुष्टिहेतवे ॥ ३३ ॥ वत्स त्वं राजपुत्रोऽसि । निर्णीतस्तव बुद्धिनिः ॥
ततो गृहाण मे राज्यं । संप्राज्यं कुरु सांप्रतं ॥ ३४ ॥ निर्गत्य संसारसमुद्रमध्या—दीक्षां
गृहिष्यामि जिनेश्वरस्य ॥ जगाद तावत् स तु तत्प्रमाणं । तथापि वार्त्तां श्रुणु मामकीनां
॥ ३५ ॥ स्वामिन् स्वसद्यतः शीघ्रं । कौतुकार्थं विनिर्गतः ॥ ततोऽग्रेऽहं गमिष्यामि । दर्शनार्-
थं धरातले ॥ ३६ ॥ बलमानस्तवादेशं । करिष्यामि न संशयः ॥ इत्युक्त्वा कुमारो रात्रा-
वप्रतश्चलितस्ततः ॥ ३७ ॥ पुरग्राममहारामा—नुह्यंघयति स त्वरं ॥ कियन्निर्दिवसैः प्राप्तो ।
नृगुकञ्जाज्जिधं पुरं ॥ ३८ ॥ तस्मिन्नवसरे तत्र । लोकानां मुखतः श्रुतं ॥ नानावस्तुनृतैः
प्रौढ—पोतपंचशतैः सह ॥ ३९ ॥ अन्यैरपि घनेर्लोकै—र्द्व्योपार्जनहेतवे ॥ श्रेष्ठी कुबेरदत्ता-
ख्यः । परद्वीपे गमिष्यति ॥ ४० ॥ युग्मं ॥ अष्टादश योजनशत—मानो सुग्धान्निधो महा-

चरित्र

॥ ५ ॥

उत्तम

॥ ६ ॥

द्वीपः ॥ लवणोदधेर्मध्यगतो । लंका यत्रास्ति सारपुरी ॥ ४१ ॥ एवं श्रुत्वा लोकवार्त्ता—मुत्त-
मोऽपि कुमारराट् ॥ मनसि चिंतयामास । समयोऽयं मुदे मम ॥ ४२ ॥ कुवेरदत्तमापृच्छ
। कुमारोऽपि कुतूहली ॥ समारूढः प्रवहणं । सांयात्रिकजनैः सह ॥ ४३ ॥ इतः कियन्निर्दि-
वसैः । सर्वप्रवहणान्यपि ॥ अर्द्धमार्गे गतान्यब्धौ । तावत्संत्रुटितं जलं ॥ ४४ ॥ लोकाः शो-
कातुरा जाता । जीवने त्रुटिते सति ॥ तावदग्रे समायातः । शून्यद्वीपो महोदधौ ॥ ४५ ॥
उत्तीर्य सकला लोका । अकार्षुर्जलसंग्रहं ॥ इतश्च राक्षसः कोऽपि । दृष्टः सांयात्रिकैर्जनैः ॥
॥ ४६ ॥ स्पष्टं षष्टिसहस्राणां । राक्षसानामधीश्वरः ॥ सप्ततालसमानांगः । कामकुक्षिर्बुधु-
क्षया ॥ ४७ ॥ नाम्ना भ्रमरकेतुः स । मांसाशी क्रूरदर्शनः ॥ आगच्छन् यमजिह्वान्नं । मह-
त्खड्गं करेऽधरत् ॥ ४८ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ तेनागत्य धृताः केचि—द्वोकाः कोलाहलाकुलाः ॥
केचिन्नष्टाः समारोहन् । पोतमध्ये जयातुराः ॥ ४९ ॥ किं जातं कः समायातः । कोऽयं
कोलाहलोऽभवत् ॥ उत्पातः कः समुत्पन्नः । क्षुन्नितः किं पयोदधिः ॥ ५० ॥ एवं सत्त्वा-
धिकः प्राह । कुमारः करुणानिधिः ॥ परोपकारकरणे । प्रवणः क्षत्रियाग्रणीः ॥ ५१ ॥ यु-

चरित्र

॥ ६ ॥

उत्तम०

॥ ७ ॥

ग्मं ॥ वीराधिवीरः सर्वेषां । सुज्जटानां शिरोमणिः ॥ सोऽगदन्निर्जयाः सर्वे । स्वस्थास्तिष्ठ-
तु ज्ञो जनाः ॥ ५१ ॥ तावता तैर्जनैः प्रोक्तं । राक्षसोऽयं समागतः ॥ ज्ञापयन् सर्वलोकानां ।
कालरात्रिरिवापरः ॥ ५२ ॥ अस्माकं शरणैतानां । रक्ष रक्ष महाबल ॥ यतो हि जयज्जी-
तानां । रक्षणे महतां बलं ॥ ५४ ॥ यतः—

तावज्जर्जति मातंगा । वने मदन्नराजसाः ॥

शिरोऽवलग्नलांगूलो । यावन्नायाति केसरी ॥ ५५ ॥

एवं लोकैः स विज्ञतः । खज्रमादाय सत्वरं ॥ कुमारः कथयामास । राक्षसंप्रति सा-
म्यतः ॥ ५६ ॥ वैरं नास्ति त्वया सार्द्धं । स्वस्थानं गच्छ सत्वरं ॥ न यास्यसि तदा नूनं ।
त्वत्पापं तव मस्तके ॥ ५६ ॥ स्फुरदोष्टपुटः कोपा—रुणाक्षो राक्षसो जगौ ॥ त्वं सं-
ग्रामं मया सार्द्धं । कुरु यद्यस्ति पौरुषं ॥ ५७ ॥ इत्युक्तोऽथ चकारासौ । समरं रुमरप्रदं ॥
कृपाणकुंतकोदंभै—र्मुष्टामुष्टि शराशरि ॥ ५८ ॥ विजित्य तं जनान् सर्वान् । मोचयामास
सत्वरं ॥ कुर्वाणो युद्धमेकाकी । कुमारः सुज्जटाग्रणीः ॥ ५९ ॥ दूरं भूमिमतिक्रम्य । जि-

चरित्र

॥ ७ ॥

उत्तम०

॥ ८ ॥

तस्तेन स राक्षसः ॥ नष्ट्वा पलायितो दूरं । जीवितव्यस्य हेतवे ॥ ६० ॥ उदधेस्तटमायाति ।
ततो यावत्कुमारराट् ॥ सर्वेऽपि चलितास्तावत् । कृतघ्ना यानसंयुताः ॥ ६१ ॥ कुमारश्वित-
यत्येव—मशुजं किं कृतं मया ॥ यन्मां मुक्त्वा गताः सर्वे । लोका धर्मविवर्जिताः ॥ ६२ ॥
पलादतो मया सर्वे । रक्षिताः स्ववलेन ते ॥ तथाप्येते कृतघ्नास्तु । लोकाचारविवर्जिताः ॥
॥ ६३ ॥ अद्यावधि कृतघ्नास्तु । श्रुता दृष्टाश्च सांप्रतं ॥ चिंतयन्निति चित्तेऽसौ क्लृप्तं तत्रैव
तस्थिवान् ॥ ६४ ॥ ततश्च सत्वरं सोऽग्र । जलधेस्तटमाययौ ॥ जग्नपोतवणिकूचिन्हं । ध्व-
जं कृत्वा स्थितः सुधीः ॥ ६५ ॥ पत्रपुष्पफलव्रातैः । प्राणाधारं करोत्यलं ॥ पुरार्जितस्य पा-
पस्य । दूषणं हृदि चिंतयन् ॥ ६६ ॥ घ्नीपाधिष्टायिनीदेवी । दृष्ट्वा तदूपमद्भुतं ॥ कामरागातु-
रा जाता । डुरंता विषया यतः ॥ ६७ ॥ यतः—

सर्वगहाणं पन्नवो । महागहो सर्वदोसपाइही ॥

कामगहो डुरप्पा । जेणान्निन्नूयं जगं सब्बं ॥ ६८ ॥

१ राक्षसात्.

चरित्र

॥ ८ ॥

उत्तम०

॥ ए ॥

दर्शयामास सा रूपं । प्रत्यक्षीज्य सुंदरं ॥ शरानिव महातीक्ष्णान् । कटाक्षान् मुमु-
चे तथा ॥ ६९ ॥ उत्तुंगस्तननाजिभू-विभ्रमानतिदुःसहान् ॥ सादर्शयन्मुहुः किंतु । न क्षु-
ब्धः शीलवानसौ ॥ ७० ॥ हावज्जावा मनोज्ञावा । द्वीपदेवीकृता अपि ॥ तस्मिन्न प्रज्वंति-
स्म । वज्रे लोहघना इव ॥ ७१ ॥ स्वांगसंगे सुधाकुंदे । सुजग क्रीमयाशु मां ॥ इति तस्या
वचः श्रुत्वा—ऽकथयत्सोऽथ शीलवान् ॥ ७२ ॥ वाच्यं नातः परं मात-रेवं धर्मविरोधकृत् ॥
नैते ते मन्मथोद्धापा । मन्मनोवृत्तिज्जैदिनः ॥ ७३ ॥ संतुष्टा शीलमाहात्म्या—देवी द्वीपनि-
वासिनी ॥ साथ तस्य प्रशंसां च । चकार शुज्ज्जावतः ॥ ७४ ॥ चिरं जीव चिरं नंद । त्वं
दुःसहव्रतधारक ॥ सदाचारिशिरोरत्न । रत्नगर्जा त्वया मही ॥ ७५ ॥ प्रत्येकं स्वर्णरत्नानां ।
कोटीर्द्वादश संख्यकाः ॥ ववर्ष सा कुमाराग्रे । गता च स्वाश्रयं सुरी ॥ ७६ ॥ यतः—

धम्मो मंगलमुक्किठं । अहिंसा संजमो तवो ॥

देवावि तं नमंसंति । जस्स धम्मे सया मणो ॥ ७७ ॥

इतः कियन्निर्दिवसैः समुद्-दत्तान्निधः कोऽपि समुद्मार्गे ॥ समाययौ पंचशतप्रमाणैः ।

चरित्र

॥ ए ॥

उत्तमः

॥ १० ॥

पोतैः समेतोऽत्र कृतप्रयाणः ॥ ७८ ॥ दीर्घपादपशाखायां । दृष्ट्वा वेत्सुत्पताकिकां ॥ सोऽ-
चिंतयध्नुवं कश्चि-त्पुरुषो वर्त्ततेऽत्र वै ॥ ७९ ॥ यावदग्रे समायातो । दृष्टो द्वादशकोटिज्जिः
॥ संयुक्तः पुरुषस्तेन । प्रहृष्टो हृदयेऽधिकं ॥ ८० ॥ पृष्ठस्त्वं कस्य देशस्य । कथं तिष्ठसि का-
नेने ॥ कुमारोऽप्यवदत्तं च । जग्नपोतोऽस्म्यहं विज्ञो ॥ ८१ ॥ श्रेष्ठ्यपि स्वर्णरत्नादि-संयुतं
चोत्तमं वरं ॥ आरोहयत्प्रवहणे । परोपकृतिहेतवे ॥ ८२ ॥ इतः कियन्निर्दिवसै-रर्द्धमार्गे ग-
तेषुधौ ॥ पानीयं त्रुटितं सर्वे । जाताश्चिंतातुरा जनाः ॥ ८३ ॥ तृषाग्निना दह्यमाना । हा-
हारूपं रवं नराः ॥ प्रकुर्वन्ति यतः सत्यं । सर्वेषां मरणाज्रयं ॥ ८४ ॥

अथ निर्यामकः प्राह । ज्ञो ज्ञोः सांयात्रिका जनाः ॥ सिंचयन् सर्वसत्त्वानां । मेघव-
द्गचनामृतैः ॥ ८५ ॥ स्वस्था ज्वंतु यूयं च । सर्वे ज्वयं ज्विष्यति ॥ जलकांतमयः स्पष्ट-
नीरः स्फटिकपर्वतः ॥ ८६ ॥ प्रकटीज्वितात्रैवा-गाधः कूपोऽत्र वर्त्तते ॥ तस्मिन् कूपे सु-
धास्वादु । सुंदरं वर्त्तते जलं ॥ ८७ ॥ त्रिज्जिर्विशेषकं ॥ इति श्रुतं मया पूर्वं । निर्यामकमु-
खाद्गच्छः ॥ यतः परंपरायातं । वचनं न मृषा ज्वेत् ॥ ८८ ॥ संस्थाप्य सर्वपोतानि । शीघ्रं

चरित्र

॥ १० ॥

उत्तम०

॥ ११ ॥

संगृह्यतां जलं ॥ यतो भ्रमरकेत्वाख्यो । राक्षसोऽस्त्यत्र ज्ञीप्रदः ॥ ८९ ॥ मांसाशी मध्य-
मः क्रूरः । परदाररतस्तथा ॥ स च षष्टिसहस्राणां । राक्षसानामधीश्वरः ॥ ९० ॥ सोऽत्रैव
वसते नित्यं । तटोत्तीर्णा जनास्त्वया ॥ ज्ञहणीया न पोतस्था । इति देवैर्निवारितः ॥ ९१ ॥
अथासौ राक्षसो नित्यं । बाधौ भ्रमति सर्वतः ॥ पोतोत्तीर्णान् जनान् सर्वान् । ज्ञहति प्रा-
णघातकः ॥ ९२ ॥ इति निर्यामिकेनोक्ते । लोकाः पश्यन्ति यावता ॥ गते वेदाजले तावत् ।
प्रकटोऽन्नूत्स पर्वतः ॥ ९३ ॥ तत्र तैर्दृष्टो कूपः । सुस्वादुजलपूरितः ॥ अहो निर्यामिकप्रोक्तं ।
सत्यमेवेति तेऽक्षपन् ॥ ९४ ॥ नोत्तरन्ति परं ते च । राक्षसस्य ज्ञयाज्जनाः ॥ चिंतयन्तो वरं
मृत्युः । पिपासातो न राक्षसात् ॥ ९५ ॥

इतो वीराधिवीरोऽसौ । रणे धीरो विदांवरः ॥ अवोचदुत्तमस्ताव-दानेयं नो ज्ञयं मना-
क् ॥ ९६ ॥ रक्षके वीरकोटीरे । मयि च ज्ञवति प्रज्ञौ ॥ शक्रादपि ज्ञयं कैश्चि-न्नानेय-
मिति निश्चयः ॥ ९७ ॥ पोतादुत्तीर्य निर्जीकः । कूपपार्श्वे जगाम सः ॥ दृष्ट्वा तच्चूरतां लो-
का । जाता आतंकवर्जिताः ॥ ९८ ॥ गृहीत्वा जलपात्राणि । रञ्जूनां च शतानि च ॥ अ-

चरित्र

॥ ११ ॥

उत्तम०

॥ १२ ॥

हंपूर्विकया लोका-स्तत्रायातास्तृषातुराः ॥ १०० ॥ रज्ज्वग्रे जलपात्राणि । बद्ध्वा कूपे ज-
लाशया ॥ क्षिप्तानि तावता तत्र । ज्ञानानि सकलान्यपि ॥ १ ॥ गत्वार्द्धमार्गे सर्वाणि ।
स्खलितानि तदा जनाः ॥ बभ्रूवुः शोकसंपन्ना-श्चितयन्ति च चेतसि ॥ २ ॥ अस्मदीयं गृहं
कुत्र । नगरं कुत्र वर्त्तते ॥ अस्माकं स्वजनाः कुत्र । वर्त्तते ही सुखावहाः ॥ ३ ॥ प्रियाः प्रा-
णप्रियाः कुत्र । सुपुत्रा बांधवास्तथा ॥ एकाकिनो वयं वार्द्धौ । मरिष्यामो महार्त्तितः ॥ ४ ॥
अस्मिन् जलनृते कूपे । जले संव्रुटिते सति ॥ अस्माकं दैवयोगेन । तृड्निर्वृत्तिर्न जायते
॥ ५ ॥ एवमाहट्टदोहट्टं । कुर्वाणाः सकला जनाः ॥ गतप्राणा इवाभ्रवन् । मिलित्वा चिंत-
यन्ति च ॥ ६ ॥ बहुइव्यप्रदानेन । कोऽपि प्रक्षिप्यते नरः ॥ कूपमध्याद्यथा सर्वे । कर्दमं स
व्यपोहति ॥ ७ ॥ एवं विमृश्य सकलै-र्जनैर्नरः कोऽप्यवीवद्वोत्तरी ॥ दास्यामो इविणम-
हो । अन्नीप्सितं ते न संदेहः ॥ ८ ॥ गत्वागाधे महाकूपे । कर्दमं त्वं पराकुरु ॥ यथा सां-
यात्रिकाः सर्वे । लोकाः स्युः सुखिनः कृणात् ॥ ९ ॥ राक्षसजयतः कोऽपि । नरः प्रवेशं
करोति नो कूपे ॥ सकलजनानामिष्टं । यतो ज्ञवेज्जीवितं सुदृढं ॥ १० ॥ इति चिंतातुरान्

चरित्र

॥ १२ ॥

उत्तम०

॥ १३ ॥

लोकान् । दृष्ट्वा श्रीनत्तमान्निधः ॥ सात्विकः प्राविशत्कूपे । नूपपुत्रो नटाग्रणीः ॥ ११ ॥
अर्द्धकूपे समायातो । दृष्ट्वासौ वरजालिकां ॥ स्वचित्ते चिंतयामास । नव्यहेमविनिर्मितां ॥
॥ १२ ॥ कूपेऽत्र प्रचुरं वारि । जालिकांतर्गतं खलु ॥ गृहीतुं शक्यते नैव । तदूरीकरणं वि-
ना ॥ १३ ॥ एवं स हृदये ध्यात्वा । स्वर्णकंवा इतस्ततः ॥ विनमय्य विशालं तु । द्वारं च-
क्रे कुमारकः ॥ १४ ॥ ततः सांयात्रिकैर्लोकै-स्तज्जुणोज्ञानतत्परैः ॥ गृहीतं प्रचुरं वारि । पी-
तं च तृप्तिहेतवे ॥ १५ ॥ जलयोग्यानि सर्वाणि । ज्ञाजनानि नृतानि च ॥ परोपकारनि-
ष्ठानां । किमसाध्यं महात्मनां ॥ १६ ॥ कुमारश्च ततः कूप-नितौ द्वारं मनोरमं ॥ प्रायो
वक्रीकृतं तत्र । मानवानामगोचरं ॥ १७ ॥ तदग्रे स्वर्णसोपान-श्रेणिं निःश्रेणिकामिव ॥ दृ-
ष्ट्वा व्यचिंतयच्चित्ते । किमप्येत्कुतूहलं ॥ १८ ॥ युग्मं ॥ पूर्वं तु पैतृकं राज्यं । त्यक्तं तृणमि-
वाखिलं ॥ दीयमानं महासेन-राज्यं न जगृहे मया ॥ १९ ॥ ततो मुग्धान्निधे छीपे । कौ-
तुकार्थं समागतः ॥ जीविताशां परित्यज्य । राक्षसो निर्जितः कृणात् ॥ २० ॥ सांयात्रि-
का जनाः सर्वे । राक्षसादाशु मोचिताः ॥ सांप्रतं च तृषाक्रांताः । प्राणप्रांते समागताः ॥ २१ ॥

चरित्र

॥ १३ ॥

उत्तम
॥ १४ ॥

कूपमध्ये दयापूर-पूरितेन मयाधुना ॥ प्रविश्य प्रचुरं वारि । चक्रे लोकहितेभ्यः ॥ ११ ॥
कूपमध्ये प्रविश्याशो-पकारः क्रियते पुनः ॥ परोपकारकरणं । महतां प्रकृतिर्यतः ॥ १२ ॥
सोपानैर्लघयित्वाथ । श्रीउत्तमकुमारराट् ॥ प्रासादं मणिरत्नादि-निर्मितं दृष्टवान् पुनः
॥ १४ ॥ प्रथमायां गतो याव-भूमौ तावद्दर्श सः ॥ वलीमिलितसर्वांगां । निर्देतां पतितस्त-
नीं ॥ १५ ॥ पिंजरीभूतशीर्षिस्थ-केशपिंगललोचनां ॥ वृद्धामेकां जराजीर्णां । सा तं प्राह
वचस्ततः ॥ १६ ॥ रे पुण्यहीन निज्जाग्य । किमर्थं त्वमिहागतः ॥ न जानासि वराक त्वं ।
राक्षसस्य गृहं ह्यदः ॥ १७ ॥ कुमारः प्राह हे वृद्धे । जानामि स्वामिनस्तव ॥ माहात्म्यं
भ्रमरकेतो । राक्षसस्य बलीयसः ॥ १८ ॥ परं गरुडकेतोर्य-ज्जेताहं का कथास्य तु ॥ तेन
बाहुबलेनैव । सात्विकोऽहं समागतः ॥ १९ ॥ अं व तेन ज्ञयं नास्ति । मम कस्यापि नि-
श्चितं ॥ भ्रमंति मादृशा येन । पश्यंतः कौतुकं भुवि ॥ २० ॥ कस्येदं वर्त्तते स्थानं । कूपो-
ऽयं केन कारितः ॥ प्रासादोऽयं महान् कस्य । का च त्वं रक्षपालिका ॥ २१ ॥ साज्जिमानं
वचस्तस्य । श्रुत्वा वृद्धा जगाद सा ॥ सर्वसात्विककोटीर । वृत्तांतं शृणु मूलतः ॥ २२ ॥

चरित्र

॥ १४ ॥

उत्तम०

१५ ॥

अस्त्यासन्ने राक्षसानां । द्वीपे लंकाज्जिधा पुरी ॥ नाम्ना त्रमरकेतुस्तु । तत्स्वामी रा-
क्षसेश्वरः ॥ ३३ ॥ मदालसाज्जिधा तस्य । कन्या धन्या गुणैर्निजैः ॥ रूपसौज्जाग्यसंपूर्णा ।
तत्समा नो जगत्यपि ॥ ३४ ॥ चतुःषष्टिकलादक्षा । साक्षाद्देवी सरस्वती ॥ पूर्णैर्बुवदना त्र-
स्त-हरिणीसमलोचना ॥ ३५ ॥ स्वसमानवयोज्जिः सा । सखीज्जिः सह लीलया ॥ क्रीमां
प्रकुर्वती प्राप । यौवनं युवजीवनं ॥ ३६ ॥ पित्रान्यदा सज्जाप्राप्तो । नैमित्तिकशिरोमणिः ॥
संतोष्य बहुदानेन । पृष्टो विनयपूर्वकं ॥ ३७ ॥ प्राणैर्ज्योऽप्यधिका या मे । कन्या तस्या वरो
वरः ॥ को ज्ञावीति वद प्राज्ञ । ज्ञानिनां विदितं न किं ॥ ३८ ॥ तेनोक्तं श्रूयतां नाथ ।
जूचरः सुज्जटाग्रणीः ॥ क्षत्रियाणां कुले जातो । विख्यातो जगतीतले ॥ ३९ ॥ दीनादीनां
दानदाता । हंता कुपश्रचारिणां ॥ त्रिखंभुजोक्ता जामाता । जविता ते न संशयः ॥ ४० ॥
तत् श्रुत्वा हृदयेऽत्यंतं । विषण्णो राक्षसाधमः ॥ मनसा चिंतयत्येवं । करिष्ये तद्वचोऽफलं
॥ ४१ ॥ सुप्रयुक्ता यतो बुद्धि-र्जवेत्स्वाज्जीष्टसिद्धये ॥ निश्चित्यैवं पलादोऽपि । दुष्टात्मा चिं-
तयत्यथ ॥ ४२ ॥ वाह्यै वेलागते नीरे । जलस्फटिकपर्वते ॥ तत्रागाधे महाकूपे । रक्ष-

चरित्र

॥ १५ ॥

उत्तमः

॥ १६ ॥

यामि स्वकन्यकां ॥ ४३ ॥ इति ध्यात्वा वक्रचार—प्रासादस्तेन कारितः ॥ तत्र कन्यां मु-
मोचासौ । तद्भार्यमहं स्थिता ॥ ४४ ॥ जिनजिनप्रज्ञावाणि । पंचरत्नानि दत्तवान् ॥ वि-
षमायां दशायां स । सर्वकार्यकराणि वै ॥ ४५ ॥ वृद्धाहं ज्ञोजनाद्यर्थं । दासित्वेनास्मि रक्षि-
ता ॥ सर्वं पूरयते प्रीत्या । पिता तस्या विमोहतः ॥ ४६ ॥ धनधान्यादिजड्याणि । सुस्वा-
दूनि फलानि च ॥ कूपांतः पतितानि स्यु—र्विरसानीतिकारणात् ॥ ४७ ॥ स्वर्णस्य जालि-
कास्तेन । कृता एताः समंततः ॥ एवं सुरक्षिता कन्या । कालं गमयते सुखं ॥ ४८ ॥

पुनर्मासे गते कश्चि—दन्यो नैमित्तिकोत्तमः ॥ समागतः सन्नामध्ये । पृष्ठो भ्रमरके-
तुना ॥ ४९ ॥ को वरो मम कन्याया । ज्ञावी सोऽप्यवदत्पुनः ॥ पूर्वनैमित्तिकप्रोक्तं । स-
त्यमेव ज्ञविष्यति ॥ ५० ॥ राक्षसः प्राह ज्ञो विद्व—न्नज्ञिज्ञानं कथं मया ॥ ज्ञास्यते मम
कन्यायाः । पत्युस्तत्प्रकटं वद ॥ ५१ ॥ स जगौ राक्षसाधीश । सावधानतया श्रुणु ॥ सां-
यात्रिकाणां सर्वेषां । नराणां जडलोच्यतं ॥ ५२ ॥ अस्मिन् द्वीपे समुद्रांत—र्यस्त्वां जेता न-
रोत्तमः । स एव तव कन्यायाः । पतिर्नूनं ज्ञविष्यति ॥ ५३ ॥ इति ज्योतिर्विदा प्रोक्तं ।

चरित्र

॥ १६ ॥

उत्तम०

॥ १७ ॥

मासादूर्ध्वं त्वया स्वयं ॥ साक्षादेवानुज्जुतं त-यत्कर्ता सोऽथ तत् शृणु ॥ ५४ ॥ सांप्रतं
मेलयन्नस्ति । सर्वराक्षसभंरुलं ॥ तस्य पुंसो विनाशाय । न जाने किं न्रविष्यति ॥ ५५ ॥
एवं वृषावचः श्रुत्वा । कुमारो ध्यातवान् हृदि ॥ यो मया निर्जितः पूर्वं । स एव किल रा-
क्षसः ॥ ५६ ॥ मायाविनी पलादानां । जातिः पापपरायणा ॥ शत्रुस्थानमिदं घोरं । साव-
धानो न्रवामि तत् ॥ ५७ ॥ इतस्तत्र समायाता । कुमारी सा मदालसा ॥ रूपं दृष्ट्वा कु-
मारस्य । संजाता रागविह्वला ॥ ५८ ॥ कृतस्तत्रैव गांधर्व-विवाहो विधिना तया ॥ सा-
क्षिकं वृद्धराक्षस्याः । कुमारेण समं ततः ॥ ५९ ॥ पित्रा दत्तानि रत्नानि । देवताधिष्ठितानि
च ॥ तया दत्तानि पंचापि । पत्युर्देयं न किं स्त्रिया ॥ ६० ॥ पृथ्वी जलं तथा तेजो । वायु-
राकाशमित्यहो ॥ एतेषां कार्यवेलायां । तत्प्रज्ञावोऽधिकोऽधिकः ॥ ६१ ॥ मदालसां तथा
दासीं । रत्नपंचकरंरुलं ॥ लात्वा रज्जुप्रयोगेण । सर्वथा न्रयवर्जितः ॥ ६२ ॥ कूप मध्यं
समागत्य । दृष्ट्वा कौतुकमज्जुतं ॥ निर्गतः सपरिवारो । वैरिस्थानं विमुच्य सः ॥ ६३ ॥ सां-
यात्रिका वदंत्येवं । कोऽपि देवोऽथ मानवः ॥ आगतोऽज्जुतवेपेण । सर्वन्नूषणनूषितः ॥ ६४ ॥

चरित्र

॥ १७ ॥

उत्तम०

॥ १८ ॥

सर्वांगसुजगा केयं । देवी वा मानवी किमु ॥ अहो किमेतदाश्चर्यं । संजातमिति कथ्यतां । ६५ ॥
वृत्तांतः कथितस्तेन । तुष्टाः सांयात्रिका जनाः ॥ कुमारश्चारूढः पोतं । परिणीतस्त्रिया
सह ॥ ६६ ॥ समुद्रं लंघयत्येवं । सर्वे प्रीतिपरायणाः ॥ पुनः कियन्निर्दिवसैः । प्रह्नीणं सक-
लं जलं ॥ ६७ ॥ लोकानां जीवितं येन । न ज्ञेवेज्जीवनं विना ॥ अतीवव्याकुलीभूतान् । दृ-
ष्ट्वा लोकान् मदालसा ॥ ६८ ॥ प्राणप्रियं प्रियालापै-रवादीत्समयोचितं ॥ मञ्जूषणकरं रत्नस्थ-
-रत्नमाहात्म्यमीक्ष्यते ॥ ६९ ॥ युग्मं ॥ प्रथमं पृथिवीदेव्या-धिष्ठितं रत्नमस्ति यत् ॥ त-
ज्जक्त्या पूजितं दत्ते । यत्सर्वं श्रूयतां विज्ञो ॥ ७० ॥ सुवर्णरूप्यस्थालानि । रत्नकञ्चोलकान्य-
पि ॥ स्थालीघटीघटादीनि । दत्ते मृन्नाजनान्यपि ॥ ७१ ॥ शयनासनवस्त्राणि । तथा धान्या-
न्यनेकशः ॥ सुगंधशालिगोधूम-मुज्जमाषादिकानि च ॥ ७२ ॥ हारार्द्धहारकेयूर-कर्णकुंभल-
मंरुनं ॥ सुवर्णरत्नजटितं । रत्ननूपुरज्जासुरं ॥ ७३ ॥ नारीणां च नराणां च । योग्यमाज्ज-
रणोच्चयं ॥ पूजितं प्रत्यहं दत्ते । प्रथमं रत्नमीदृशं ॥ ७४ ॥ चतुर्भिः कलापकं ॥ द्वितीयं ज-
लरत्नं तु । गगने ध्रियते यदा ॥ अकालेऽपि तदा मेघ-वृष्टिर्जवति वांछिता ॥ ७५ ॥ तृती-

चरित्र

॥ १८ ॥

उत्तम०

॥ १९ ॥

यं वह्निरत्नं तु । गगने ध्रियते यदा ॥ सूर्यपाकां रसवतीं । विनैधांसि विनानलं ॥ ७६ ॥
अनेकव्यंजनं कीरं । शालिदालिघृतप्लुताः ॥ नानामोदकपक्वान्ना । जायंते च ततः कृणात्
॥ ७७ ॥ युग्मं ॥ चतुर्थं वातरत्नं तु । धृतमाकाशमंरुले ॥ करोत्यनुकूलं वातं । वरं देहसु-
खावहं ॥ ७८ ॥ प्रचंरुप्रतिकूलोऽपि । चतुर्दिक्षु यश्चारुचि ॥ ईप्सितो यादृशो वायु-स्तादृगु-
त्पद्यते ततः ॥ ७९ ॥ देदीप्यमानमाकाशे । रत्नं पंचमकं पुनः ॥ सर्वाधकारहर्तृ स्या-त्तथा
वस्त्रप्रदायकं ॥ ८० ॥

तत एतैर्महारत्नै—रूपकारं कुरु स्वयं ॥ यदि नायांति वेलायां । कार्ये तत्संग्रहेण किं
॥ ८१ ॥ इति प्रियावचः श्रुत्वा । कुमारो हृष्टमानसः ॥ कर्पूरागरुकस्तूरी-त्रोगैः पुष्पैः फ-
लादिभिः ॥ ८२ ॥ संपूज्य जलदं रत्नं । कूपस्तंत्रे बबंध सः ॥ मेघवृष्टिस्तदैवाशु । संजाता
मिष्टवारिदा ॥ ८३ ॥ युग्मं ॥ प्रपूरितानि सर्वाणि । जलपात्राणि तत्कृणात् ॥ दृष्ट्वा रत्न-
स्य माहात्म्यं । हृष्टाः सांयात्रिका अपि ॥ ८४ ॥ एकदा सर्वधान्येषु । प्रक्षीणेषु कुमारराट् ॥
धान्यानि पूरयामास । पृथ्वीरत्नप्रज्ञावतः ॥ ८५ ॥ पुनरप्येकदा धान्य-पाकयोग्येधनक्षये ॥

चरित्र

॥ १९ ॥

उत्तम०

॥ २० ॥

बुभुक्षया कामकुक्षीन् । दृष्ट्वा सांयात्रिकान् बहून् ॥ ८६ ॥ विनैधांसि विना चाग्निं । वह्नि-
रत्नप्रज्ञावतः ॥ सूर्यपाकां रसवतीं । कृत्वा संजोजिता जनाः ॥ ८७ ॥ मदालसा पुनः प्रा-
है—कदा दातृशिरोमणे ॥ प्राणनाथ प्रदेहि त्वं । वस्त्रदानं महत्त्वकृत् ॥ ८८ ॥ सांयात्रिकाणां
सर्वेषां । ददौ वस्त्राण्यथोत्तमः ॥ यतः पुण्यवतां सर्वे । सिद्धिं यांति मनोरथाः ॥ ८९ ॥ एवं
सर्वेऽपि नौलोका । जोजनान्नादनादिभिः ॥ सुखिनो विहितास्तेन । किमसाध्यं महात्मनां
॥ ९० ॥ कुमार एव सर्वेषां—मुपकारिशिरोमणिः ॥ सेवनीयोऽन्नवद्येन । स्वार्थसिद्धिर्गरीयसी
॥ ९१ ॥ समुद्दत्तः पापीया—नकृतज्ञशिरोमणिः ॥ मर्यादावर्जितस्त्यक्त—लज्जः सज्जः कु-
कर्मणि ॥ ९२ ॥ महत्त्वं श्रीकुमारस्या—ऽसहिष्णुः पुनरन्यदा ॥ कुमारं क्षिप्तवानब्धौ ।
स्त्रीरत्नस्य जिघृक्षया ॥ ९३ ॥ युग्मं ॥ लोकैः कोलाहलश्रवके । रुरोद च मदालसा ॥ रे दु-
रात्मन् विधे कस्ते—ऽपराधो विहितो मया ॥ ९४ ॥ किंकर्तव्यविमूढा सा । संजाता मरणो-
न्मुखी ॥ दासी प्राह मदाधार—नूते स्वामिनि किं मुधा ॥ ९५ ॥ किमर्थं बालमरणं । क्रि-
यते साहसात्त्वया ॥ जिनागमे निषिद्धं त—न्न कर्तव्यं विचक्षणैः ॥ ९६ ॥ समुद्दत्तोऽपि

चरित्र

॥ २० ॥

उत्तम०

॥ २१ ॥

माया-वचनैरधुना त्वया ॥ शीलरक्षाकृते हंत । विप्रतार्यः स्मरातुरः ॥ ए७ ॥ वायुरत्नप्रज्ञा-
वेण । स्वाज्ञीष्टे गम्यते तटे ॥ यथा मिलति ते ज्ञर्त्ता । कदाचित्कर्मयोगतः ॥ ए८ ॥ आत्म-
हत्यामहत्पापं । न कर्त्तव्यं त्वयाधुना ॥ त्वत्पतेः कोऽपि ज्ञविता । जीवनोपाय एव हि ॥
॥ ए९ ॥ हंतारं सर्वविपदां । कर्त्तारं सुखसंपदां ॥ परमेष्ठिमहामंत्रं । सर्वपापहरं स्मर ॥
॥ १०० ॥ यतः—

अरुविगिरिरणमज्जे । ज्ञयं पणासेइ समरिञ्च मंतो ॥

रक्कइ ज्ञवियसयाइं । माया जह पुत्तज्जंमाइं ॥ १ ॥

यदूरं च दुराराध्यं । यच्च दूरे व्यवस्थितं ॥ तत्सर्वं तपसा साध्यं । तपस्तेन विधीयतां
॥ २ ॥ कदाचित्कर्मयोगेन । जीवन् मिलति ते पतिः ॥ अविमृश्य कृतं कार्यं । पश्चात्तापा-
य जायते ॥ ३ ॥ न चाऽज्ञाव्यं ज्ञवत्येव । नो नाशो ज्ञाविनो ज्ञवेत् ॥ पत्युरमिलने चांते
। दीक्षा ग्राह्या त्वयार्हती ॥ ४ ॥ श्रुत्वेति वचनं सख्या । हृष्टा चक्रे तथैव सा ॥ इतो दया-
परो वीरः । श्रीउत्तमकुमारराट् ॥ ५ ॥ समुडे पतितो यावद्-ग्रस्तो मस्त्येन तावता ॥ वे-

चरित्र

॥ २१ ॥

उत्तम०

॥ ११ ॥

लाहतस्तटं प्राप्तो । मीनः पुण्यानुज्ञावतः ॥ ६ ॥ मांसाज्जिलाषिज्जिह्वेष्टो । धीवरैस्तावता तिमिः ॥ विनाशितस्त्वसौ तीक्ष्ण-कुठारैः शठशेखरैः ॥ ७ ॥ जीवन् जिन्नोदरात्तस्य । निस्ससार कुमारकः ॥ कुठारास्तस्य नो लग्ना । जीविते सबले सति ॥ ८ ॥ इतः समुद्दत्तेन । पोतानि प्रेरितान्यपि ॥ इप्सितद्वीपमार्गेषु । न यांति कश्चमप्यहो ॥ ९ ॥ मदालसावायुरत्न-समुत्पादितवायुना ॥ दिनद्वयेन प्राप्तानि । यत्रास्ते स कुमारराट् ॥ १० ॥ मोढपल्लीनामधेयं । वेलाकूलं तदुच्यते ॥ नरवर्मान्निधस्तत्र । राजास्ति परमार्हतः ॥ ११ ॥ स च धार्मिकधौरेयः । षण्मावश्यककर्मकृत् ॥ सप्तक्षेत्र्यां वपन् वित्तं । सफलां कुरुते जनिं ॥ १२ ॥ इतः समुद्दत्तोऽपि । प्रौढप्राञ्जृतसंयुतः ॥ मदालसां पुरस्कृत्य । पोतादुत्तीर्य सत्वरं ॥ १३ ॥ ननाम च नराधीशं । प्रातःकाले सज्जास्थितं ॥ राजा संज्ञाषयामास । कुशलालापपूर्वकं ॥ १४ ॥ युग्मं ॥ सर्वांगसुज्जगाकारा । सर्वाञ्जरणाञ्जुषिता ॥ अन्यनारीरूपगर्व-हरा केयं कुलांगना ॥ १५ ॥ सोऽवदत्पतिरस्याश्च । समुदे पतितो मृतः ॥ निःस्वामिकमिदं स्वामिन् । स्त्रीरत्नं जगृहे मया ॥ १६ ॥ एषा स्त्रीः क्रियमाणापि । पुरा प्रोक्तवती मम ॥ रा-

चरित्र

॥ ११ ॥

उत्तम०

॥ २३ ॥

ज्ञः कस्यचिदादेशा-त्रजिष्ये त्वत्कलत्रतां ॥ १७ ॥ राज्ञः समहं यत्कार्यं । कृतं तन्नान्यथा
जवेत् ॥ एषा समीहते नाथ । तवोदेशमिहागता ॥ १८ ॥

इति श्रेष्ठिवचः श्रुत्वा । कोपाटोपसमन्विता ॥ मदालसा जगादाथ । श्रेष्ठिनं सर्वसा-
क्षिकं ॥ १९ ॥ रे पापिष्ठ महाडुष्ट । किमलीकं प्रजड्यसि ॥ आः शांतं पापमित्येत-इश्रो-
तव्यं वचस्तव ॥ २० ॥ पिधाय कण्ठौ हस्ताभ्यां । लज्जयाधोमुखी स्थिता ॥ सोवाच सागरे-
ऽनेन । क्षितो राजन् धवो मम ॥ २१ ॥ परस्त्रीलंपटस्यास्य । दर्शने पातकं जवेत् ॥ पा-
रदारिकचौराणां । शिक्षादाता त्वमेव हि ॥ २२ ॥ न्यायनिष्ठेन रुष्टेन । राज्ञा पोतस्थितं धनं ॥
ही ही समुद्दत्तस्य । सकलं जगृहे ततः ॥ २३ ॥ कारागारे चौरमध्ये । क्षितो दुःखं स
जीवति ॥ यादृशं क्रियते कर्म । तादृशं भुज्यते फलं ॥ २४ ॥ राजा मदालसां प्राह । खेदः
कार्यस्त्वया न हि ॥ शीलप्रज्ञावतः सर्वं । जडमेव जविष्यति ॥ २५ ॥ त्रिलोचनाया म-
त्पुत्र्याः । सार्द्धं प्रीतिपरायणा ॥ जगिनीत्वं प्रपद्यस्व । मत्पुत्रीद्वितीयोपमा ॥ २६ ॥ सप्त-
जौमिकसौधेऽस्मिन् । सुखेन स्वसखीयुता ॥ तिष्ठ मिष्टान्नपानादि-भुञ्जाना च निजेहया

चरित्र

॥ २३ ॥

उत्तर

॥ २४ ॥

॥ २६ ॥ दीनादिभ्यो देहि दानं । कुरु ध्यानं तपोऽपि च ॥ नूनं क्वापि तटे लग्नो । जविता
हि जर्त्ता तव ॥ २७ ॥ तच्छुद्धिं च करिष्यामि । सर्वतश्चरमोचनात् ॥ मदालसेति विश्वास्य ।
नूपेन स्थापिता सुखं ॥ २८ ॥ सतीजनोचितान् जर्त्तु-र्वियोगाद्धर्मकारिणी ॥ जगृहेऽग्नि-
ग्रहान् कांश्चि-त्तद्यथा कथ्यते स्फुटं ॥ २९ ॥ जर्त्ता न मिलते याव-द्धरायां शयनं तथा ॥
त्याज्यानि रक्तवस्त्राणि । पत्रपुष्पफलानि च ॥ ३० ॥ देहशोभा न कर्त्तव्या । नैव धार्यं च
नूपणं ॥ तैलाज्यंगनिषेधश्च । जलस्नानं तु कारणे ॥ ३१ ॥ शृंगारोचितवाक्यानि । क्रीमाहा-
स्यवचांसि च ॥ विनूपार्थं शरीरस्य । मलापनयनं तथा ॥ ३२ ॥ शर्करां पायसं दुग्धं । दधि
खंरुगुमौ घृतं ॥ शुष्कार्जाणि च शाकानि । पक्वान्नं मोदकादिकं ॥ ३३ ॥ एवमादि परित्य-
ज्य । रुक्ताहारं करोति सा ॥ यतो हि सरसाहारे । दुष्करं शीलपालनं ॥ ३४ ॥ एकासनेन
नोक्तव्यं । प्राणधारणहेतवे ॥ शरीरमाद्यं धर्मस्य । साधनं येन कथ्यते ॥ ३५ ॥ विवाहा-
दिषु कार्येषु । न गंतव्यं मया क्वचित् ॥ निर्गतव्यं गृहान्नैव । कौतुकादिदिदृक्षया ॥ ३६ ॥
गवाक्षेषु न तिष्ठामि । सखीभिः सह लीलया ॥ बह्वाग्रहेऽपि लोकानां । न नोक्तव्यं गृहे

चरित्र

॥ २४ ॥

उत्तम०

॥ १५ ॥

परे ॥ ३७ ॥ हावज्ञावादि कुर्वाणां । बह्वान्नरणनूषितां ॥ परांगनां च दासीं च । न पश्या-
मि परांगनां ॥ ३८ ॥ चतुःप्रकारां विकथां । न श्रोष्यामि स्वकर्णयोः ॥ गृंगाररससंवहं ।
न शृणोमि सुजाषितं ॥ ३९ ॥ वैराग्यरससंयुक्तां । गाथां काव्यं विशेषतः ॥ श्रोष्यामि येन
पापानि । त्रुध्यन्ति सकलान्यपि ॥ ४० ॥ चक्षुषापि न पश्यामि । सालंकारं नरं परं ॥ शी-
लमेव परं तत्त्वं । ध्यायामि मनसानिशं ॥ ४१ ॥ राजपुत्र्या समं सम्यग् । प्रीतिज्ञावं वित-
न्वती ॥ एकांत धर्मसंलीना । करिष्ये काललंघनं ॥ ४२ ॥

तस्मिन्नवसरे तत्र । सर्वे ते धीवरा अथ ॥ श्रीउत्तमकुमारेण । सह केनापि हेतुना ॥
॥ ४३ ॥ मोठपट्टीमहावेला-कूले सद्यः समागताः ॥ तदा च नरवर्मस्य । राज्ञो यास्ति त्रि-
लोचना ॥ ४४ ॥ पुत्री तस्याः कृते प्रौढः । प्रासादः सप्तनूमिकः ॥ विज्ञानिजिः सूत्रधारैः
। क्रियमाणोऽस्ति सुदरः ॥ ४५ ॥ त्रिजिर्विशेषकं ॥ कुमारस्तत्र संप्राप्तः । पुरशो ज्ञां विलो-
कयन् ॥ बहुशास्त्रार्थपारीणो । वास्तुविद्याविशारदः ॥ ४६ ॥ सूत्रधारैः समं वार्त्ता-गोष्ठीं
तेन प्रकुर्वता ॥ तेन्यश्च कश्चितं ग्राह्यं । जवज्जिर्वचनं मम ॥ ४७ ॥ जित्यासन्नो ज्ञारपट्टः ।

चरित्र

॥ १५ ॥

उत्तम०

॥ २६ ॥

स्तंजयुक्तो विधीयते ॥ जित्तिपातेऽपि मेघेन । मंदिरं नो पतेत्ततः ॥ ४७ ॥ प्रदीपस्यालको ज्नी-
त्यां । क्रियते चेत्तदा पुनः ॥ सर्वगेहे प्रकाशः स्यात् । सदा मंगलकारकः ॥ ४८ ॥ वक्रद्वा-
रकृतश्चात्रा-लको जालिकया सह ॥ कीलिकादिप्रयोगेण । चौराणामप्यगोचरः ॥ ४९ ॥ ति-
र्यग्मुखी जालिका चे-दत्र स्थाने विधीयते ॥ ग्रीष्मकाले तदा वातः । समायाति सुखाव-
हः ॥ ५० ॥ दृष्टिपातोऽन्यगेहेषु । न ज्ञेवेदुत्तरोन्मुखः ॥ गवाक्षः क्रियतामेवं । दृश्यते च च-
तुष्पथः ॥ ५१ ॥ ऊर्ध्वं शुष्कं ज्ञेवत्काष्ठं । न सुखाय निवासिनां ॥ वक्रस्तंजान्विता जूमिः ।
संपदां न सुखप्रदा ॥ ५२ ॥ तच्चातुर्येण संतुष्टाः । सूत्रधारा मुहुर्मुहुः ॥ प्रशंसन्ति नरोऽयं
हि । विश्वकर्मावतारकः ॥ ५३ ॥ इति ज्ञात्वा ततः सर्वैः । सूत्रधारैः कुमारराट् ॥ समीपे
स्थापितः सम्यग् । विद्याशिक्षणहेतवे ॥ ५४ ॥ जृशं संशोध्यमानोऽपि । धीवरैः सकले पुरे ॥
कुमारः क्वापि नो दृष्टो । वाक्षैः पतितरत्नवत् ॥ ५५ ॥ हा महापुरुषः क्वापि । गतः सोऽ-
स्मदज्ञाग्यतः ॥ इति स्वनिंदां कुर्वाणाः । स्वस्थानं धीवरा गताः ॥ ५६ ॥

अन्यदा स्वसुतासौधं । विलोकयितुमागतः ॥ कुमारं ददृशे राजा । रूपसौज्ञाग्यज्ञासु-

चरित्र

॥ २६ ॥

उत्तम०

॥ २७ ॥

रं ॥ ५८ ॥ दध्यौ राजा मनस्येवं । रूपलक्षणसंयुतः ॥ उत्तमान्वयसंजातः । कोऽप्ययं राजपुत्रकः ॥ ५९ ॥ तदस्मै राजपुत्राय । प्रदाय रूपशालिनीं ॥ त्रिलोचनां वरां कन्यां । निःश्वितोऽहं ज्ञवाम्यथ ॥ ६० ॥ ततः कुमारमाकार्य । महेन महता ददौ ॥ सुमुहूर्ते निजां कन्यां । वद्वज्रां प्राणतोऽपि सः ॥ ६१ ॥ भुञ्जानो विषयान् स्वैरं । पंचेंद्रियमनोरमान् ॥ दोगुंदकाख्यनाकीव । निमग्नः सुखसागरे ॥ ६२ ॥ पूर्वपुण्यानुज्ञावेन । कृतपाणिग्रहोत्सवः ॥ तस्मिन्नेव महावासे । तस्यावनुज्ञवन् सुखं ॥ ६३ ॥ युग्मं ॥

इतश्चावसरे प्राह । दासीं प्रति मदाक्षसा ॥ अद्यापि प्राणनाथस्य । शुद्धिः क्वापि न लज्यते ॥ ६४ ॥ समुदे पतितस्यास्य । जाने जातममंगलं ॥ मया दत्तानि दानानि । दीनानामप्यनेकशः ॥ ६५ ॥ कृतानि नीरसाहारै-राचाम्नादितपांस्यपि ॥ ध्यातं च बहुधा ध्यानं । जिज्ञानां गतकर्मणां ॥ ६६ ॥ उचुंगतोरणा नव्याः । प्रासादाः श्रीमदर्हतां ॥ प्रतिमाः कारिताः स्वर्ण-रूप्यरत्नमया अपि ॥ ६७ ॥ जिना विविधपूजान्नि-स्त्रिकालं पूजिता अपि ॥ तदग्रे नाट्यगीतादि-ज्ञावना ज्ञावितानिशं ॥ ६८ ॥ यथेष्टं विधिना शुद्धा-हाराद्यैः प्रतिलंजि-

चरित्र

॥ २७ ॥

उत्तम०

॥ २८ ॥

ताः ॥ साधवः शुद्धचारित्र-धारिणः पापहारिणः ॥ ६९ ॥ साधर्मिकाणां सम्यक्तव-द्वादश-
व्रतधारिणां ॥ वात्सल्यानि कृतान्येव । प्रत्यहं ज्ञक्तिपूर्वकं ॥ ७० ॥ पारणानि प्रदत्तानि ।
पौषधव्रतधारिणां ॥ विशेषतः कृता ज्ञक्तिः । सर्वेषां ब्रह्मचारिणां ॥ ७१ ॥ अंगोपांगादिकाः स-
र्वे । लेखिताः श्रीजिनागमाः ॥ विशाला धर्मशाला च । कारितातिमनोहरा ॥ ७२ ॥ एवं
च निरतीचारः । सम्यगाराधितो मया ॥ दानशीलतपोज्जावैः । श्राद्धधर्मो विशेषतः ॥ ७३ ॥
मनोरथैरियान् कालो । गमितो ज्ञर्तृवांठया ॥ कुर्वेऽग्राहं मनोऽज्जीष्टं । खेदः कार्यस्त्वया न
हि ॥ ७४ ॥ त्रिलोचनायै मत्सख्यै । दत्वेदं रत्नपंचकं ॥ त्वयासह ग्रहीष्येऽहं । दीक्षां श्री-
पारमेश्वरीं ॥ ७५ ॥ दास्याह दीक्षाकार्यं च । विचार्यैव हि क्रियते ॥ अविचार्यकृतं कार्यं ।
पश्चात्तापाय जायते ॥ ७६ ॥ स्थिरा ज्ञव विषादं त्वं । माकार्षीरधिकाधिकं ॥ यतो वैदेशि-
कः कोऽपि । जातो राजसुतापतिः ॥ ७७ ॥ स तु सर्वकलादहः । शास्त्रज्ञानां शिरोमणिः ॥
त्रिकालज्ञानवेत्ता च । लोकेषु श्रूयतेऽधुना ॥ ७८ ॥ कदाचिद्वैवयोगेन । ज्ञर्त्ता तेऽयं ज्ञविष्य-
ति ॥ यतस्तादृग्गुणैर्युक्तो । नान्यः कोऽपि जगत्पि ॥ ७९ ॥ त्वमादिशसि चेन्मह्यं । तदा

चरित्र

॥ २८ ॥

उत्तम०

॥ १९ ॥

गत्वा त्रिलोचनां ॥ संज्ञाप्य कुशलालापै-स्ततः पश्यामि तत्पतिं ॥ ८० ॥ मदालसाञ्चनु-
ज्ञाता । गत्वा साह त्रिलोचनां ॥ सखि ते फलितं ज्ञाग्यं । यत्प्राप्तः सुगुणीवरः ॥ ८१ ॥
प्रीतिगोष्ठीं विधायैवं । क्लृण्वेकं परस्परं ॥ साह तां वरसौज्ञाग्यं । त्वत्पतिं मम दर्शय ॥ ८२ ॥
गवाक्षेऽस्मिन्स्तया प्रोक्तं । सुप्तोऽस्ति मम वल्लभः ॥ इत्याकर्ण्य वचस्तस्या । वृद्धा तत्र स-
मागता ॥ ८३ ॥ सुप्तस्याथ वपुस्तस्य । दृष्ट्वातीवमनोहरं ॥ तयाचिंत्युत्तमेनायं । सदृशो
हि विलोक्यते ॥ ८४ ॥ व्याघ्रुष्याथ गृहं प्राप्ता । सखीं साह मदालसां ॥ तवैवैनं पतिं
जाने । निश्चितं रूपलक्षणैः ॥ ८५ ॥ ततो मदालसा तस्य । श्रुत्वा रूपादिवर्णनं । स्वन्नर्त-
बुद्ध्या संजाता । क्लृण्वे तदनुरागिणी ॥ ८६ ॥ पुनर्वालितचित्ता सा । चिंतयामास मानसे ॥
परन्नर्त्तरि संजातो । रागो मम धिगस्त्वतः ॥ ८७ ॥ ज्ञवंति सदृगाकारा ॥ युवानो हि स-
हस्रशः ॥ एवं चेत्क्रियते रागः । सतीत्वं तत्पलायितं ॥ ८८ ॥ सरागमनसा ध्यातः । सती-
नां हि परो नरः ॥ महापातकबंधाय । ज्ञवेदुक्तं जिनागमे ॥ ८९ ॥ एवं रागवशप्राप्तं । नि-
निंदात्मानमुच्चकैः ॥ धर्मध्यानैकसंलीन-चित्ता जाता मदालसा ॥ ९० ॥

चरित्र

॥ १९ ॥

उत्तम०

॥ ३० ॥

अथ च प्रोचिवानेवं । कुमारोऽपि त्रिलोचनां ॥ वृद्धा नारी प्रिये कैषा । किमर्थं च समा-
गता ॥ ए१ ॥ मां निरीक्ष्य गता कुत्र । त्वरितं त्रांतमानसा ॥ पुनः किं वलितग्रीवा । सं-
जाता हृष्टलोचना ॥ ए२ ॥ सा प्रोचे प्राणनाथैषा । वार्त्ता कौतुककारिणी ॥ सोऽवक् त-
त्कथ्यतां जडे । ममाप्यस्ति कुतूहलं ॥ ए३ ॥ मत्तोऽप्यधिकरूपश्री-विदेशात्काचिदागता ॥
प्रमदा या मया पूर्वं । जगिनीति च स्वीकृता ॥ ए४ ॥ सा जर्तुर्वियोगे च । दुःखदग्धाप्य-
हर्निशं ॥ एकांते तिष्ठति प्रायो । धर्मध्यानैकमानसा ॥ ए५ ॥ दीनादीनां बहुश्च-प्रदानं
कुरुते सदा ॥ एतावत्तु धनं क्वापि । गृहे तस्या न दृश्यते ॥ ए६ ॥ इत्याद्यपूर्ववृत्तांता ।
जगिनी मम वर्त्तते ॥ एषा वृद्धा सखी तस्या-स्त्वां दृष्ट्वा च पुनर्गता ॥ ए७ ॥ एवं श्रुत्वा
कुमारोऽपि । क्लृप्तं रागातुरोऽजनि ॥ एतद्गुणयुता नूनं । जविष्यति मदावसा ॥ ए८ ॥
अथवा सुंदराकारा । नार्यः संति गृहे गृहे ॥ परस्त्रीरागिणं मां धिग् । निनिंदेति च स स्व-
कं ॥ ए९ ॥ तस्मिन्नवसरे जूप-पुत्रः श्रीउत्तमाजिधः ॥ मध्याह्ने जिनपूजार्थं । गृहीत्वा पु-
ष्पचंदने ॥ ३०० ॥ आत्मीयमंदिरासन्न-प्रासादे जक्तिपूर्वकं ॥ गतस्ततो न केनापि । दृष्टः

चरित्र

॥ ३० ॥

उत्तम०

॥ ३१ ॥

सोऽथ कुमारराट् ॥ १ ॥ युग्मं ॥ ततस्त्रिलोचना दुःख-पूरसंपूरिता सती ॥ विलापं कुरुते
बाढं । तद्वियोगान्मुहुर्मुहुः ॥ २ ॥

अथ तत्रैव नगरे । समस्तगुणसागरः ॥ धनी महेशदत्ताख्यो । वर्त्तते वणिजां वरः ॥ ३ ॥
षट्पंचाशन्निधानेषु । षट्पंचाशत्कलांतरे ॥ षट्पंचाशच्च वाणिज्ये । संति तत्स्वर्णकोटयः ॥
॥ ४ ॥ शतानि पंच पोतानां । हृद्यानां शतपंचकं ॥ गृहाणां गोकुलानां च । शकटानां त-
थैव च ॥ ५ ॥ गजाश्ववरयानानां । प्रत्येकं शतपंचकं ॥ सधृक्कवाटिकानां च । तथैव शत-
पंचकं ॥ ६ ॥ वणिक्पुत्रसुवादित्र-श्रीकरीसुन्नटा अपि ॥ शतपंचमिता ज्ञेयाः । पंचलक्षा-
श्च सेवकाः ॥ ७ ॥ एवमस्ति गृहे तस्य । परिपूर्णं धनं धनं ॥ गतेऽपि यौवने तस्य । न पु-
त्रो न च पुत्रिका ॥ ८ ॥

एवं चिंतातुरस्यास्य । कालेन कियता पुनः ॥ संजाता पुत्रिका चैका । रूपलावण्य-
ज्ञासुरा ॥ ९ ॥ सा सहस्रकला नाम्ना । चतुःषष्टिकला अपि ॥ क्रमेण यौवनं प्राप्ता । युव-
तीजनमंरुनं ॥ १० ॥ पिता चिंतातुरो जातः । कस्यैषा दीयते कनी ॥ समानरूपलावण्यो ।

चरित्र

॥ ३१ ॥

उत्तम०

॥ ३२ ॥

वरः पुण्येन लज्यते ॥११॥ वरं विलोकयत्येष । गेहे गेहे पुरे पुरे ॥ परं तादृग्गुणैर्युक्तो । वरः
क्वापि न लज्यते ॥१२॥ कोऽपि नैमित्तिकः पृष्ठः । पित्रा विनयपूर्वकं ॥ मत्पुत्र्याः को व-
रो ज्ञावी । तेनोक्तं श्रूयतां विज्ञो ॥१३॥ शुद्धिस्त्रिलोचनाञ्जर्तु-र्यः कर्त्ता राजपर्वदि ॥ म-
दालसाया वृत्तांतं । मूलतः कथयिष्यति ॥१४॥ त्वत्पुत्र्याः स वरो ज्ञेयो । मासांते च मि-
लिष्यति ॥ ज्ञावी राजाधिराजश्च । प्रतापाक्रांतनूतलः ॥१५॥ सर्वा विवाहसामग्री । कुरु
श्रेष्ठिन् शनैः शनैः ॥ संदेहः सर्वथा नात्र । कार्ये कार्यो मनागपि ॥१६॥ ततो महेशदत्ते-
न । जगृहे बलवत्तरं ॥ लग्नं हृष्टेन मासांते । शोधितं पंक्तितोत्तमैः ॥१७॥ कारिता मंरुपाः
प्रौढा । मिलंते स्वजना घनाः ॥ तोरणान्यपि वद्वानि । चित्रितं सकलं गृहं ॥१८॥ नाना-
धवलगीतानि । गायन्ति स्वजनांगनाः ॥ वंशाश्च कलशाश्चैव । मेलिता वेदिकाकृते ॥१९॥
वरयोग्यानि नव्यानि । पट्टकूलांवराणि च ॥ कार्यंते रत्ननव्वानि । सुवर्णाञ्जरणान्यपि ॥२०॥
जात्याश्वगजयानादि । यद्देयं करमोचने ॥ संगृह्य सकलं मुक्तं । प्रस्तावे यत्सुखावहं ॥२१॥
विस्तृता सकले लोके । वार्त्ता कौतुककारिणी ॥ वरं विना विवाहो य-न्मंभितो व्यवहारिणा

चरित्र

॥ ३२ ॥

उत्तम०

॥ ३३ ॥

॥ ११ ॥ राजाप्येतत्कथां श्रुत्वा । चिंतयामास मानसे ॥ धन्यो महेशदत्तोऽय-मीदृशे विज्ज-
वे सति ॥ १३ ॥ कन्यां विवाह्य जामातु-र्धनं सर्वं प्रदास्यति ॥ समुत्पन्नसुवैराग्यो । दुतं
दीक्षां गृहीष्यति ॥ १४ ॥ युग्मं ॥ संसारासारतां चित्ते । वैराग्यरसपूरितः ॥ धारयन् श्रेष्ठि-
वर्योऽसौ । वंदनीयो न संशयः ॥ १५ ॥ ततोऽहमपि जामातुः । शुद्धिं कृत्वा कथंचन ॥
राज्यं दत्त्वा गृहीष्यामि । दीक्षां पापनिवारिणीं ॥ १६ ॥ ततो महेशदत्तेन । सहैकांते मही-
भुजा ॥ विमृश्यैवं पुरे सर्वे । पटहो दापितो जवात् ॥ १७ ॥ त्रिलोचना महीपाल-पुत्री
पतिवियोगिनी ॥ तस्याः पतिर्गतः क्वापि । तच्छुद्धिं यो वदिष्यति ॥ १८ ॥ परदेशागता
यास्ति । कृता पुत्री मदालसा ॥ आमूलचूलसंबंधं । तस्याश्च कथयिष्यति ॥ १९ ॥ तस्मै
राज्यं प्रदास्यामि । चतुरंगचमूयुतं ॥ श्रीसहस्रकलां कन्यां । महेशोऽपि प्रदास्यति ॥ २० ॥
मासः प्रांते ततः कोऽपि । पस्पर्श पटहं शुकः ॥ सोऽवक्च श्रूयतां लोका । मामकीनमिदं
वचः ॥ २१ ॥ मां लात्वा यांतु जूपस्य । सज्जायां प्रकटं यथा ॥ जामातुः कितिनाथस्य ।
वृत्तांतं मूलतो ब्रुवे ॥ २२ ॥ ततो मदालसायाश्च । वृत्तांतं कथयाम्यहं ॥ येनाहं विपुलं रा-

चरित्र

॥ ३३ ॥

उत्तम

॥ ३४ ॥

ज्यं । लप्स्ये कन्यां गुणाधिकां ॥ ३३ ॥ प्राडुर्वज्रू मे ज्ञायं । फलिताश्च मनोरथाः ॥ तिर्यक्त्वेऽपि यतो राज्यं । प्राज्यं मे च मिलिष्यति ॥ ३४ ॥ कौतुकात्तैर्जनैस्ताव-दानीतो राजपर्वदि ॥ मनुष्यज्ञापया स्पष्टं । राज्ञा पृष्ठः शुको जगौ ॥ ३५ ॥ बद्ध्वा जवनिकां रम्या-माकारय मदालसां ॥ त्रिलोचनां च त्वत्पुत्रीं । यथा वच्मि कथानकं ॥ ३६ ॥

राजा तद्वचनं श्रुत्वा । हृष्टश्चक्रे तथैव च ॥ कथं जानासि ज्ञो ज्ञः । तिर्यक्त्वे ज्ञानवर्जितः ॥ ३७ ॥ सोऽवक् त्रिकालवेत्ताहं । यदि चेत्तव कौतुकं ॥ सावधानतया सर्वं । वृत्तांतं श्रूयतामथ ॥ ३८ ॥ वाणारस्यां महापुर्यां । राजा श्रीमकरध्वजः ॥ तस्य पुत्रो महाशूरः । श्रीउत्तमकुमारराट् ॥ ४१ ॥ नानादेशगताश्चर्य-दर्शनार्थं स्वमंदिरात् ॥ निस्तसार स्वज्ञाग्यस्य । परीक्षार्थं स साहसी ॥ ४२ ॥ कियन्निर्दिवसैः प्राप्तो । जृगुकञ्चाजिधे पुरे ॥ पोतमारूढवांस्तत्र । मुग्धद्वीपदिदृक्षया ॥ ४३ ॥ इतः कियन्निर्दिवसै-र्वार्धिमध्ये समाययौ ॥ जलकांतमयस्तत्र । पर्वतो वर्त्तते महान् ॥ ४४ ॥ तन्मध्ये वर्त्तते कूपः । सुधास्वादुजलैर्नृतः ॥ अगाधो राक्षसेशेन । कृतो भ्रमरकेतुना ॥ ४५ ॥ जलार्थी साहसं कृत्वा । तन्मध्ये स स-

चरित्र

॥ ३४ ॥

उत्तम०

॥ ३१ ॥

मागतः ॥ ददर्श रूपसौजाग्य-युतां तावन्मदालसां ॥ ४६ ॥ तत्र गांधर्वविधिना । विवाह-
स्तेन निर्मितः ॥ तथा सह ततः शीघ्रं । निर्गतः स प्रियान्वितः ॥ ४७ ॥ ततः समुद्दत्तस्य
। पोतमारूढवान् वरं ॥ पंचरत्नप्रज्ञावेण । जलधान्यधनादिभिः ॥ ४८ ॥ समस्तपोतलोकां-
श्च । चकार सुखिनस्ततः ॥ अयं चिंतामणिर्लब्ध-इति लोकैः प्रशंसितः ॥ ४९ ॥ इतः स-
मुद्दत्तेन । पापिष्टेन दुरात्मना ॥ पातितोऽब्धावसौ रामा-धनलोत्नांधचेतसा ॥ ५० ॥ ता-
वत्स तिमिना ग्रस्त-स्तिमिश्च तटमागतः ॥ निष्कासितस्तडुदरा-ज्जीवन्नेव स धीवरैः ॥ ५१ ॥
निष्पद्यमानमावासं । तव पुत्र्या विलोकयन् ॥ पाणिग्रहं कारितश्च । रूपसौजाग्यवानिति ॥
॥ ५२ ॥ भुंजानः स सुखं स्वैर-मन्यदा श्रीजिनालये ॥ जिनपूजार्थमायातो । धृतपुष्पक-
रंरुकः ॥ ५३ ॥ वंशस्य नालिकाभेकां । मदनेनातिमुद्रितां ॥ उद्धाटयति तावत्स । दष्ट-
स्तांबूलिकाहिना ॥ ५४ ॥ संजातो नष्टचैतन्यः । पपात वसुधातले ॥ मदालसायास्त्वत्पु-
त्र्या-श्चेति वृत्तं मयोदितं ॥ ५५ ॥ सत्यप्रतिज्ञश्चेत्तर्हि । त्वं हि राज्यं प्रदेहि मे ॥ स्वोक्त-
निर्वाहिका एव । ज्ञवंति पुरुषोत्तमाः ॥ ५६ ॥ व्यवहारिसुतां तां चा-ग्रेसरीं ज्ञाप कारय ॥

चरित्र

॥ ३५ ॥

उत्तम०

॥ ३६ ॥

पाणिग्रहोत्सवे येन । त्वदुक्तं सफलं ज्ञवेत् ॥ ५७ ॥ यतः—

अलसायंते एवि सज्जणेण । जे अस्करा समुल्लविया ॥

जे पत्थरटंकोक्कीरा । न हु ते अन्नहा हुंति ॥ ५८ ॥

त्वरितो ज्ञव जूनाथ । विलंबं मा कथा वृथा ॥ पटहोद्घोषगा वार्त्ता । सर्वापि कथिता
मया ॥ ५९ ॥ तिर्यक्तेऽपि यथा राज्यं । लीलया स्वेच्छयापि च ॥ करोमि त्वत्प्रसादेन ।
कियंतं कालमादरात् ॥ ६० ॥ इत्युक्त्वा मौनमाधाय । राज्ञोऽग्रे संस्थितः शुकः ॥ राजा
प्राह शुकाधीश । वृत्तांतं कथयाग्रतः ॥ ६१ ॥ अथोवाच शुकप्राज्ञो । मया मे पालितं वचः ॥
सत्यं कार्यकरं चैव । वचो जडपंति पंमिताः ॥ ६२ ॥ नो चेदहं प्रयास्यामि । स्वाश्रयंप्रति
सांप्रतं ॥ फलाद्याजीविकोपायं । चिंतयिष्यामि कंचन ॥ ६३ ॥ ज्ञातमेव मया पूर्वं । य-
त्प्रायो मानवाधमाः ॥ मायाविनो ज्ञवंत्येव । सत्यशौचविवर्जिताः ॥ ६४ ॥ जाते स्वार्थे
कृते कार्ये । विघटंते ज्ञवाद्दशाः ॥ उद्गीय गच्छन्नित्युक्त्वा । जूमिपेन धृतः करे ॥ ६५ ॥ उ-
वाच राजा वाचाल । शुकराजविदां वर ॥ तुज्यं राज्यं प्रदास्यामि । मनाक् त्वं धीरतां धर

चरित्र

॥ ३६ ॥

उत्तम०

॥ ३७ ॥

॥ ६६ ॥ अग्रतो वद वृत्तांतं । क्वास्त्युत्तमकुमारराट् ॥ किं जीवति मृतो वाथ । ज्ञानिनां
किमगोचरं ॥ ६७ ॥ शुक्रः प्रोवाच हे राजं—श्वेतैलं नो तिले ज्ञवेत् ॥ तर्हि किं वालुकायां
स्या—तैलं ज्ञो धरणीपते ॥ ६८ ॥ एतावत्यापि कथया । चेद्वाज्यं नैव दास्यसि ॥ तदाग्रे
कथिते किं स्यात् । कंठशोषेण मे फलं ॥ ६९ ॥ यदा दास्यसि मे राज्यं । तदाग्रे कथयि-
ष्यते ॥ राजोवाच प्रदास्यामि । राज्यं ते नात्र संशयः ॥ ७० ॥

शुक्रोऽवक् शृणु तद्वाजन् । यदा तांबुलिकाहिना ॥ दष्टः स पतितो जूम्ह्यां । सहसा
विषमूर्धितः ॥ ७१ ॥ पलांगनांगसेनाख्या । रणन्नूपुरधारिणी ॥ केनापि कार्यं योगेन । त-
दा तत्र समागता ॥ ७२ ॥ विषापहारिरत्नस्य । संसिक्तो वारिणा तदा ॥ जीवितोऽसौ
जवात्पश्चा—दानीतो निजमंदिरे ॥ ७३ ॥ चतुर्जूमौ विशालायां । शालायां स्थापित-
स्तया ॥ सांसारिकं सुखं भुंक्ते । स संप्रति तथा सह ॥ ७४ ॥ स्वस्त्यस्तु तेऽधुना राजन् ।
पूर्यतां त्वन्मनोरथाः ॥ ज्वंत्यस्मादृशा येन । सदा मंगलपाठकाः ॥ ७५ ॥ स्वहृंदचारिणः
प्रायः । सर्वेषामुपकारिणः ॥ न वयं परमुखप्रेक्षा—कारिणो व्योमचारिणः ॥ ७६ ॥ दमाना-

चरित्र

॥ ३७ ॥

उत्तम०

॥ ३७ ॥

अ मुंच मुंच त्वं । शुकं मां हि निरागसं ॥ न कार्यं मम राज्येन । न चोद्वाहेन किंचन ॥
॥ ७७ ॥ नूनं वाचालतादोषात् । कंठशोषः कृतो मुधा ॥ मयातोऽसत्यवादिभ्यो । मानवे-
भ्यो नमो नमः ॥ ७८ ॥ दाक्षिण्यं सर्वथा त्यक्त्वा । पूर्वं गृह्णन्ति ये धनं ॥ पश्चाज्जवतु यत्किं-
चि-ज्ञेयः कर्मयोगतः ॥ ७९ ॥ कट्याणमस्तु वैद्येभ्य-स्तेभ्यो ये स्वार्थसाधकाः ॥ कृ-
तेऽपि कार्यं जानन्ति । ये ते जगति पंचषाः ॥ ८० ॥ दाक्षिण्यवान् महामूर्खो । ह्ययं मल्ल-
क्षणो नरः ॥ कथयित्वा कथां सर्वां । पश्चाज्जायं य ईहते ॥ ८१ ॥ राजोवाच शुकाधीश ।
वैद्यकेऽर्द्धे कृते सति ॥ वैद्यो न लज्जते गंतुं । न चाप्नोति धनं पुनः ॥ ८२ ॥ वाचालत्वं तत-
स्त्यक्त्वा । कियत्कालं स्थिरो जव ॥ यावद्विलोकयामस्तं । वरं वेश्यागृहे स्थितं ॥ ८३ ॥
वार्त्तां सम्यक् परिज्ञाय । राज्यं कन्यां च सुंदरां ॥ दास्यामो नात्र संदेह-स्त्वया कार्यः क-
थंचन ॥ ८४ ॥ शुकः प्राह महाराज । कृते कार्यं यदा तव ॥ अद्यापि निर्णयो नाभू-त्तर्हि
किं कथ्यते धनं ॥ ८५ ॥ नृपः प्राह तथाप्यत्र । क्षणमेकं स्थिरो जव ॥ कुर्वे शुद्धिं कुमा-
रस्य । वेश्यागृहगतस्य यत् ॥ ८६ ॥ जूपाज्ञया ततो लोका । गता वेश्यागृहे क्षणात् ॥

चरित्र

॥ ३७ ॥

उत्तम०

॥ ३९ ॥

विलोकितं गृहं तस्या । दृष्टो नैव कुमारकः ॥ ८७ ॥ अरे क्वास्ति नरैऽस्य । जामाता वद
सांप्रतं ॥ इति प्रोक्ता जनैः सर्वैः । स्थिता सा न्यग्मुखी तदा ॥ ८८ ॥ न ददात्युत्तरं वेदया ।
किमस्याः कथ्यते घनं ॥ विन्नायवदनाः संतो । जूपपार्श्वेऽथ ते गताः ॥ ८९ ॥ स्वरूपं स-
कलं राज्ञः । कथितं तैर्जनैर्जवात् ॥ अतीवगहनं वृत्त-मिदं राज्ञेति चिंतितं ॥ ९० ॥ सम्यग्र-
ज्ञायते तत्त्वं । पृष्ठामि शुकमेव तत् ॥ इति विचिंत्य राजा च । पप्रच्छ शुकमेव तं ॥ ९१ ॥
अग्रतो वद वृत्तांतं । त्वत्तः कोऽप्यपरो न हि ॥ एतत्स्वरूपविज्ञाता । मा कुरु काललंघनं ॥
॥ ९२ ॥ मम हस्तान्न मुक्तिस्ते । सर्वप्रकटनं विना ॥ इति श्रुत्वा शुकः प्राह । शृणु राज-
न् यथास्थितं ॥ ९३ ॥ सर्वेषामपि लोकानां । प्रमोदो जायते यतः ॥ प्रस्तावे कथितं सर्वं ।
जवेदमृतसोदरं ॥ ९४ ॥ अनंगसेना तडूप-पुरुषार्थविमोहिता ॥ अयमेव हि जर्त्ता मे । ज-
वेऽस्मिन्नापरो वरः ॥ ९५ ॥ एतादृशं विजानाति । राजा जामातरं यदि ॥ न दत्ते मज्जूहे
स्थातुं । स्वलब्धं केन मुच्यते ॥ ९६ ॥ इतः स्थानाज्जतः क्वापि । पुनर्नैवागमिष्यति ॥ वि-
चिंत्येति तथा बद्धः । पादे दवरको मम ॥ ९७ ॥ दवरकोऽसौ मंत्राज्जि-मंत्रितोऽज्जूदहं त-

चरित्र

॥ ३९ ॥

उत्तम०

॥ ४० ॥

तः ॥ त्यक्त्वा चपलं पुंरूपं । शुकोऽञ्जुत्पंनितोत्तमः ॥ ए० ॥ प्रसुप्तोऽहं न जानामि । याव-
जागरितः पुनः ॥ तथा तूर्णं च निःक्षिप्तः । पंजरे स्वर्णनिर्मिते ॥ ए० ॥ रंजयामि ततस्तां
च । नव्यश्लोकसुजाषितैः ॥ गुणहोदनतः सापि । पुमांसं कुरुते मम ॥ ए० ॥ स्त्रियः किं
किं न कुर्वति । नूनं रागविमंविताः ॥ मोहात्परवशोऽहंपि । रमामीह तथा सह ॥ ४०० ॥
यतः श्रीशीलोपदेशमालायामप्युक्तं—

हरिहरचनराणां । चंदसुरांदाशोवि देवा ॥

नारीण किकरत्तं । करिंति धिही विषयति एहां ॥ १ ॥

पुनर्दवरकं बध्वा । मां शुक्रं कुरुते सदा ॥ एवं कियान् गतः कालो । यन्नायं तन्नेवे-
द्यतः ॥ १ ॥ यतः—

नवितयं नवत्येव । नालिकेरफलांबुवत् ॥

गंतयं गमयत्येव । गजभुक्तकपिष्ठवत् ॥ २ ॥

इतश्च चिंतितं चित्ते । मानुष्येऽपि नवे मम ॥ तिर्यक्तवं किल संजातं । केनापि हि कु-

चरित्र

॥ ४० ॥

उत्तम०

॥ ४१ ॥

कर्मणा ॥ ३ ॥ परोपकारनिष्ठेन । शिष्टाचारवता मया ॥ विरुद्धं न कृतं किञ्चित् । पातकं
परदुःखदं ॥ ४ ॥ हुं ज्ञातं मयात्रैव । ज्ञेये पातकमर्जितं ॥ मदालसाऽपितृदत्ता । परिणीता
मया हहा ॥ ५ ॥ धिगहो राक्षसाऽदत्तं । गृहीतं रत्नपंचकं ॥ न पापीयान्नरः कोऽपि । मनु-
ष्यो भुवनत्रये ॥ ६ ॥ तेनैव पातकेनाहं । गृहीत्वा मे मदालसां ॥ समुद्दत्तवणिजा । प्र-
क्षिप्तो घोरसागरे ॥ ७ ॥ तदा त्रिलोचनागेहे । प्राप्ता वृद्धांगना यदा ॥ अविज्ञातस्वरूपायां ।
तत्स्वामिन्यां प्रियात्रमात् ॥ ८ ॥ रागबुद्धिर्मया चक्रे । तद्धृग्रं पातकं मम ॥ तत्पापयोगा-
त्सर्पेण । दष्टोऽहं जिनमंदिरे ॥ ९ ॥ शुक्लत्वं च मया प्राप्तं । पुष्पं पापतरोरिदं ॥ आगमो-
क्तं पुनर्जावि । फलं नरकवेदना ॥ १० ॥ यतः—

जस्रकणे देवदवस्स । परत्प्रीगमणेण य ॥

सत्तमं नरयं यांति । सत्तवारान्न गोयमा ॥ ११ ॥

विक्रमाक्रांतविश्वोऽपि । परस्त्रीषु रिरंसया ॥ कृत्वा कुलक्षयं प्राप । नरकं दशकंधरः
॥ १२ ॥ स्मारं स्मारं निजं पापं । निनिंद च मुहुर्मुहुः ॥ स्तोकमप्यपराधं स्वं । घनं जा-

चरित्र

॥ ४१ ॥

उत्तम०

॥ ४९ ॥

नन्ति पंमिताः ॥ १३ ॥ अनंगसेनारागेण । मासं तत्रैव संस्थितः ॥ गता साद्य बहिर्मे च ।
मुक्त्वा पंजरमुत्कलं ॥ १४ ॥ निर्गतोऽवसरङ्गोऽहं । विमृश्य खलु पंजरात् ॥ त्रिके चतुष्के
सर्वत्र । पटहोद्घोषणं श्रुतं ॥ १५ ॥ उद्गीय स्पृष्टवान् राजन् । स्पृष्टवाक् पटहं तव ॥ स
एवाहमिति श्रुत्वा । राज्ञाञ्छोटि गुणः पदः ॥ १६ ॥ दीव्यरूपधरस्तावत् । साक्षात्कंदर्पसं-
निन्नः ॥ स्पृष्टरूपः कुमारोऽञ्जुत् । संतुष्टाः सकला जनाः ॥ १७ ॥ तदैव परिणीता च । सा
सहस्रकलाकनी ॥ अतीवबहुमानेन । तेन तत्र नृपाज्ञया ॥ १८ ॥ मदालसापि हृष्टाथ ।
मिलिता च त्रिलोचना ॥ तिसृणामपि नारीणां । संयोगो मिलितस्तदा ॥ १९ ॥ एकचित्त-
तया तासां । जाता वार्त्ताः परस्परं ॥ अस्मिन् ज्ञेये वरो नान्यः । प्रतिज्ञा इति नः खलु
॥ २० ॥ स्थापितानंगसेनापि । ज्ञार्यात्वेनानुरागिणी ॥ यतो जगति रामाणां । मोहः स्या-
दुःसहो नृणां ॥ २१ ॥

इतो जूपस्य जामातु—श्वेत्ये पुष्पाण्यनेकशः ॥ कुमारस्य प्रदत्तानि । वनपालिकया य-
या ॥ २२ ॥ सा समाकार्य राज्ञापि । तामिता दृढबन्धनैः ॥ पृष्टा च वद रे पापे । त्वया पु-

चरित्र

॥ ४९ ॥

उत्तम०

॥ ४३ ॥

ष्पकरं मके ॥ १३ ॥ ससर्पनलिका कस्मात् । क्षिता मदनवेष्टिता ॥ सा प्राह श्रूयतां नाथ ।
सत्यं कारणमुच्यते ॥ १४ ॥ त्रिज्जिर्विशेषकं ॥ समुद्दत्तवणिजा । कारागारस्थितेन मे ॥
हेमपंचाशतीदाना—दकार्यं तेन कारितं ॥ १५ ॥ मया लोन्नांधया नाथ । विहितं पातकं म-
हत् ॥ लोन्नांधाः किं न कुर्वन्ति । निर्जया इह पापतः ॥ १६ ॥ वध्यः समुद्दत्तोऽयं । तथेयं
वनपालिका ॥ इत्यादिष्टं रुषा राज्ञा । कुमारेणापि तच्छ्रुतं ॥ १७ ॥ कृपापरतया तेन । मो-
चितौ तावुन्नावपि ॥ सापराधेऽपि येन स्युः । श्राद्धाः किल दयालवः ॥ १८ ॥ यतः—दीनं
हीनं जनं दृष्ट्वा । कृपा यस्य न जायते ॥ सर्वज्ञज्ञापितो धर्म—स्तस्य चित्ते न विद्यते ॥
॥ १९ ॥ राज्ञा सर्वस्वमादाय । देशान्निष्कासितौ तयोः ॥ अत्युग्रपुण्यपापाना—मिहैव फल-
माप्न्यते ॥ २० ॥ पुराप्युत्पन्नवैराग्यः । संसारासारतां विदन् ॥ राजाथ चिंतयामास । सि-
द्धांतवचनं यथा ॥ २१ ॥ यतः—

जरा जाव न पीमेइ । वाही जाव न वट्टइ ॥

जाविंदिया न हीयंति । ताव धम्मं समायरे ॥ २२ ॥

चरित्र

॥ ४३ ॥

उत्तम०

॥ ४४ ॥

सर्वं विलवियं गीयं । सर्वं नष्टं विमंबला ॥

सर्वे आनरणा ज्ञारा । सर्वे कामा दुहावहा ॥ ३३ ॥

कोऽहं कस्मात्कथमायातः । का मे जननी को मे तातः ॥

इति परिज्ञावयतः संसारः । सर्वोऽयं स्वप्नव्यवहारः ॥ ३४ ॥

तथा—दाराः परज्जवकारा । बंधुजनो बंधनं विषं विषयाः ॥

कोऽयं जनस्य मोहो । ये रिपवस्तेषु सन्नावः ॥ ३५ ॥

किंच—इव्याणि तिष्ठन्ति गृहेषु नार्यो । विश्रामञ्जूमौ स्वजनाः स्मशाने ॥

देहश्चितायां परलोकमार्गे । कर्मानुगो याति स एव जीवः ॥ ३६ ॥

जानामि क्लृप्तं गुणं जगदिदं जनाभि दुष्टं सुखं ।

जानामीन्द्रियवर्गमेतदखिलं स्वाश्रयैकनिष्ठं सदा ॥

जानामि स्फुरिताचिरद्युति चलं विस्फुर्जितं संपदां ।

नो जानामि तत्रापि कः पुनरसौ मोहस्य हेतुर्मम ॥ ३७ ॥

चरित्र

॥ ४४ ॥

उत्तम०

॥ ४५ ॥

संत्यं वच्मि हितं वच्मि । सारं वच्मि पुनः पुनः ॥ अस्मिन्नसारे संसारे । सारमात्म-
हितं कुरु ॥ ३६ ॥ एवं वैराग्यतो राजा । गुर्वागमनमीहते ॥ तावता धर्मघोषाख्यः । सुरी-
शोऽपि समाययौ ॥ ३७ ॥ यदुक्तं तेन गुरुणा—

तत्त्वमिदं ज्ञो ज्ञविकाः । प्रमादमवधूय कुरुत पुण्यानि ॥ सकलागमसर्वस्वं ॥ सर्वेषां
हितकरं चैतत् ॥ ३८ ॥ सर्वत्रापि हि संज्ञवंति बहवः पापोपदेशप्रदाः । लोकोऽपि स्वयमेव
पापकरणे बाढं निबद्धादरः ॥ क्वैते सर्वहितोपदेशविशदव्यापारिणः साधवो । यत्संसर्गनिस-
र्गनष्टतमसस्तुष्यन्त्यमी देहिनः ॥ ३९ ॥ न हितं कुरुते माता । न पिता न कलत्रबंधुवर्गश्च
॥ यं कुर्वत्याचार्या । हितोपदेशेन सत्त्वानां ॥ ४० ॥ किंच—जं कद्धे कायवं । अजं चिय तं
करेह तुरमाणो ॥ बहुदिग्धो हुं मुहुत्तो । मा अवरणहं पन्निस्केह ॥ ४३ ॥

इति श्रुत्वा गुरोः सार—मुपदेशरसायनं ॥ संजातज्ञवनिर्वेदो । राजा धर्मपरोऽजनि
॥ ४४ ॥ ततः समकं लोकानां ॥ पुत्राज्जावात्प्रदत्तवान् ॥ राज्यं तस्मै कुमाराय । जामात्रे
समहोत्सवं ॥ ४५ ॥ अष्टाह्निकामहः कृत्वा । सर्वत्र जिनमंदिरे ॥ साधर्मिकाणां वात्सल्यं ।

चरित्र

॥ ४५ ॥

उत्तम०

॥ ४६ ॥

चकारासौ सविस्तरं ॥ ४६ ॥ दत्त्वा दानानि दीनानां । संतोष्य सकलं पुरं ॥ कृतार्थोऽनूत्त-
तो राजा । कृतसर्वव्रतोत्सवः ॥ ४७ ॥ ततो महेशदत्तोऽपि । श्रुत्वाऽनूच्च व्रतोद्यमी ॥ कुटुंबजा-
रमारोप्य । दत्त्वा च स्वगृहं श्रियं ॥ ४८ ॥ तस्मै नूपाय जामात्रे । यतस्तस्य न पुत्रकः ॥
पश्चात्स मिलितो राज्ञो । महाव्रतसमुत्सुकः ॥ ४९ ॥ युग्मं ॥ जग्रहाते ततो दीक्षां ।
द्यावपि श्रेष्ठिभूजौ ॥ निर्ममौ निरहंकारौ । सर्वथा लोभवर्जितौ ॥ ५० ॥ गीतार्थबालवृ-
द्धानां । वैयावृत्यपरायणौ ॥ द्विचत्वारिंशताहार-महादोषविवर्जकौ ॥ ५१ ॥ स्तोककालेन
सिद्धांत-समुद्भवावगाहकौ ॥ धर्मध्यानैकसंलीनौ । शुद्धधर्मोपदेशकौ ॥ ५२ ॥ नानाविध-
तपोज्जेद-कारकौ जवतारकौ ॥ साधुवर्गेषु संप्राप्त-रेखौ कपटवर्जितौ ॥ ५३ ॥ क्रियाकला-
पकुशलौ । शमामृततरंगितौ ॥ जिनाज्ञानिपुणौ शुद्ध-चारित्रप्रतिपालकौ ॥ ५४ ॥ मास-
संलेखनां कृत्वा । केवलज्ञानज्ञास्करौ ॥ अष्टकर्मक्षयं कृत्वा । संप्राप्तौ परमं पदं ॥ ५५ ॥
षड्भिः कुलकं ॥ षष्ठिलक्षपलादानां । स्वामी भ्रमरकेतुराट् ॥ तस्मिन्नवसरे सैन्यं । मेल-
यित्वा रुषातुरः ॥ ५६ ॥ त्रिकालचतुरं कंचित् । पप्रच्छ च नैमित्तिकं ॥ स दुष्टश्चौरवन्नष्टा ।

चरित्र

॥ ४६ ॥

उत्तम०

॥ ४७ ॥

गतः क्वास्ति रिपुर्मम ॥ ५७ ॥ युग्मं ॥ सोऽप्यूचे रत्नसंयुक्तां । परिणीय मदालसां ॥ मो-
ढपल्लीनामवेला-कूले स वर्त्ततेऽधुना ॥ ५८ ॥ तत् श्रुत्वा राक्षसो दध्यौ । नान्यथा ज्ञवित-
व्यता ॥ अहो महासमुद्रांतः । शौले कृत्वा महावटं ॥ ५९ ॥ वक्रद्वारो मया तत्र । प्रासा-
दो निर्मितो महान् ॥ अगम्यं नाकिनामप्या-स्पदं चक्रे महावटे ॥ ६० ॥ प्रविश्य जूचरे-
णापि । तत्र गुप्तीकृता सुता ॥ परिणीता तथा रत्न-पंचकं प्राणवद्वज्रं ॥ ६१ ॥ लात्वाधुना
महापापी । मोढपल्लव्यां प्रवर्त्तते ॥ अहो नैमित्तिकज्ञानं । नान्यथा जायते यतः ॥ ६२ ॥
युग्मं ॥ अहो अहो कुमारस्य । पुण्यं पूर्वज्वार्जितं ॥ शून्यद्वीपे यदायात । एकाकी बलव-
र्जितः ॥ ६३ ॥ सन्नाहादिविनाप्येवं । जित्वा मां राक्षसं पुनः ॥ स संप्रति महाराज्य-पा-
लकः सुजगाग्रणी ॥ ६४ ॥ पंचरत्नमहिम्ना यो । जेताज्ञूनाकिनामपि ॥ प्रज्ञूतजटसंसेव्यः ।
कथं जेतुं स शक्यते ॥ ६५ ॥ सुतापाणिग्रहे जाते । जामाता हन्यतेऽथ किं ॥ विमुक्तरण-
संरंजोऽ-चिंतयदिति राक्षसः ॥ ६६ ॥ मोढपल्लीनामवेला-कूलमागत्य सत्वरं ॥ मदालसां
सहर्षं च । संज्ञाप्य स्वसुतां ततः ॥ ६७ ॥ श्रीउत्तमकुमारं तु । ज्ञूपं नत्वा प्रपद्य च ॥ त-

चरित्र

॥ ४७ ॥

उत्तम०

॥ ४८ ॥

दाज्ञामगमल्लंका—पुर्यां हर्षप्रपूरितः ॥ ६९ ॥ तस्मिन्नवसरे राज्ञः । सन्नायां लेखहारकः ॥
कश्चित्समाययावेकः । सलेखो दूरदेशतः ॥ ७० ॥ राजाह कुशलं लेख—हारिन्नत्रोपविश्य-
तां ॥ सोऽप्याह स्वस्ति ते ज्ञूषे—त्युक्त्वा लेखः समर्पितः ॥ ७१ ॥ सर्वे चमत्कृता लोकाः ।
केनासौ प्रेषितो जनः ॥ अस्य किं वर्त्तते कार्यं । कोऽसौ कथमिहागतः ॥ ७२ ॥ तावता
लेपमुन्मुद्य । वाचितः पृथिवीभुजा ॥ सावधानतया सर्वे । श्रुएवंतिस्म सन्नाजनाः ॥ ७३ ॥
स्वस्ति श्रीसर्वविद्धेवं । नत्वा वाणारसीपुरात् ॥ मकरध्वजज्ञूजर्त्ता । समस्तपरिवारयु-
क् ॥ ७४ ॥ मोढपद्मीनामवेला—कूले मूलेऽखिलश्रियां ॥ श्रीउत्तमकुमाराख्यं । स्वपुत्रं स्ने-
हपूर्वकं ॥ ७५ ॥ हृदयेन समालिङ्ग्य । गाढं गाढं पुनः पुनः ॥ समादिशति कड्याणं । कु-
शलं चात्र वर्त्तते ॥ ७६ ॥ स्वीयं ज्ञाप्यं च कड्याणं । सदैवास्मन्मुदे त्वया ॥ विशेषतः पु-
नर्वर्य—कार्यमेतन्निवेद्यते ॥ ७७ ॥ अस्मज्जाज्यस्य सर्वस्वं । वत्स त्वमसि जीवितं ॥ चिरंजी-
विन्ननापृच्छ्य । कथं निस्सरितो गृहात् ॥ ७८ ॥ विदेशं प्रति हे वत्स । प्रस्थिते त्वयि सत्वरं
॥ पत्तयो लेखहारास्ते । शुद्धये प्रेषिता मया ॥ ७९ ॥ ग्रामे पुरे वने क्षीपे । पर्वते पत्तनेऽ-

चरित्र

॥ ४८ ॥

उत्तम०

॥ ४९ ॥

पि च ॥ न प्राप्ता ज्वतो वार्त्ता । तेनाहमतिदुःखितः ॥ ८० ॥ जनकं जननीं चापि । यत्र
स्मरसि सर्वथा ॥ विनीतानां सुपुत्राणां—मेवं कर्तुं न युज्यते ॥ ८१ ॥ महत्त्वं हि महत्प्री-
त्या । पितृन् प्रीणयति बहु ॥ उद्धासयति चंझेऽपि । सागरं स्वोदये न किं ॥ ८२ ॥ दिव-
सा यांति कष्टेन । निष्ठां याति न शर्वरी ॥ कालो वियोगतप्तानां—मस्माकं याति दुःखतः ॥
॥ ८३ ॥ राज्यक्षारधुरं धर्तुं । वार्द्धकेनाहमक्षमः ॥ आगच्छ वत्स वेगेन । स्वराज्यं प्रतिपा-
लय ॥ ८४ ॥ धनं किं कथ्यते वत्स । चतुरोऽसि यतः स्वयं ॥ यदि ज्ञक्तिस्तवास्मासु । दृ-
ष्ट्वास्मांस्त्वं पयः पिबेः ॥ ८५ ॥ इति लेखस्य तत्त्वार्थं । वाचयन् स व्यचिंतयत् ॥ वत्सला-
नां हि पितृणां । जातोऽहं दुःखदायकः ॥ ८६ ॥ अहं तु प्राप्तराज्योऽपि । स्वपित्रोर्वार्द्धकेऽ-
पि हि ॥ सुखाय नाज्ञवं किंतु । महदर्त्तिविधायकः ॥ ८७ ॥ ततः संप्रति गत्वाशु । सुखी-
कुर्वे पितृनहं ॥ ते पुत्रा ये पितुर्जक्ता । इत्यनून्मिलनोत्सुकः ॥ ८८ ॥ समर्पयित्वा तज्ज-
ज्यं । मंत्रिज्यः सकलं निजं ॥ पदातिमत्तमातंग—रथकोटिसमन्वितः ॥ ८९ ॥ प्रतस्थे स
पुरीं वाणा—रसीं प्रति चतुःप्रियः ॥ प्रयाणैस्त्वरितैश्चित्र—कूटोपांते सप्ताययौ ॥ ९० ॥

चरित्र

॥ ४९ ॥

उत्तम०

॥ ५० ॥

तदा तत्स्वामिना राज्ञा । महासेनेन सत्वरं ॥ आराधयितुमारब्धा । तपसा गोत्रदेव-
ता ॥ ए१ ॥ यन्नाम्यहं ध्रुवं कस्मै । राज्यमेतन्मदीयकं ॥ निःपुत्राणामियं चिंता । महता-
मपि जायते ॥ ए२ ॥ यतः—अपुत्रस्य गृहं शून्यं । दिशः शून्या अबान्धवाः ॥ मूर्खस्य ह-
दयं शून्यं । सर्वशून्या दरिद्रता ॥ ए३ ॥ संजाते ज्ञवनिर्वदे । न मे राज्यप्रयोजनं ॥ देव्या
प्रोक्तं महाराज । तव राज्यधुरंधरः ॥ ए४ ॥ श्रीउत्तमकुमाराख्यो । राजा प्रातः समेष्यति
॥ दत्त्वा राज्यधुरं तस्मै । निजं कार्यं प्रसाधय ॥ ए५ ॥ युग्मं ॥ देवतावचनात्तस्मै । पुत्रा-
ऽऽप्तावात्प्रदत्तवान् ॥ श्रीउत्तमनरेशाय । स च राज्यं श्रिया युतं ॥ ए६ ॥ जैनीं दीक्षां प्रप-
द्यासौ । तपःकर्मपरायणः ॥ जातः सर्वगुणाधारः । शांतो दांतो जितेंद्रियः ॥ ए७ ॥ अथ
स्थित्वा चित्रकूटे । दिनानि कतिचित्त्रथा ॥ मेदपाटं महाराष्ट्रं । कर्णाटं मरुमंरुलं ॥ ए८ ॥
गुर्जरं मालवं गौमं । लाटं सौराष्ट्रमंरुलं ॥ पराक्रमेण स्वायत्ती—कृत्य देशाननेकशः ॥ ए९ ॥
सर्वत्र न्यायनिपुणान् । स्थापयित्वा नियोगिनः ॥ गोपाचलमहादुर्गं । क्रमेण प्राप्तवानसौ ॥
॥ ५०० ॥ त्रिज्जिर्विशेषकं ॥ तत्रास्ति सिंधुसौवीर—देशस्वामी बलोत्कटः ॥ चतुरहोहिणी-

चरित्र

॥ ५० ॥

उत्तम०

॥ ५१ ॥

सेनो । वीरसेनान्निधो नृपः ॥ १ ॥ श्रीउत्तमकुमारस्य । सन्मुखं स समाययौ ॥ संग्रामाय
यतः कोऽपि । स्वाधिकं सहते किमु ॥ २ ॥ मदेशं च परित्यज्य । ससैन्यो दूरतो व्रज ॥
दूतेनेति ज्ञापितवान् ॥ युद्धे सज्जो ज्ञवाश्रवा ॥ ३ ॥ इति तद्वृत्तगीःक्रुद्धः । श्रीउत्तमनराधि-
पः ॥ संग्रामसज्जः संजातो । धृतदीप्त इवानलः ॥ ४ ॥ घोरः प्रवृत्तः संग्राम । उन्नयोरपि
सैन्ययोः ॥ जितमुत्तमकुमारेण । यतो धर्मस्ततो जयः ॥ ५ ॥ जीवन्नेव स्वयं बद्धो । वीर-
सेनो नृपोऽमुना ॥ ग्राहयित्वा निजामाज्ञां । मुक्तश्च स महात्मना ॥ ६ ॥ परं वैराग्यमा-
पन्नो । जितोहमिति सत्वरं ॥ स उत्तमकुमाराय । महज्ञयं प्रदत्तवान् ॥ ७ ॥ तदा बहुप-
रिवाराः । श्रीयुगंधरसूरयः ॥ धर्मोपदेशकुशला । उद्याने समवासरन् ॥ ८ ॥ बहुदानेन सं-
तोष्य । वर्क्षपनिकमागतं ॥ वंदनार्थं गतो राजा । स्वपरिवारसंयुतः ॥ ९ ॥ गिरा मधुरया
धर्मो-पदेशं दत्तवान् गुरुः ॥ श्रूयतां धर्मसर्वस्वं । श्रुत्वा चैवावधार्यतां ॥ १० ॥ यतः—

उर्लज्जं ज्ञवमवाप्य दक्षिणा-वर्त्तशंख इव ज्ञो ज्ञवांबुधौ ॥

पूरयेत् सुकृतगांगवारिणा । न प्रमादसुहृदा स चोत्तमः ॥ ११ ॥

चरित्र

॥ ५१ ॥

उत्तम०

॥ ५२ ॥

एवं धर्मकथां श्रुत्वा । दीक्षां जग्राह सङ्कुतं ॥ कियत्काले गते प्राप्तो । निर्वाणं शुद्धधर्म-
कृत् ॥ १२ ॥ प्रस्थितः काशिदेशाय । श्रीउत्तमनेरश्वरः ॥ कियन्निर्दिंवसैः प्राप्तो । वाणारसीं
महापुरीं ॥ १३ ॥ मृदंगशंखवीणादि-ऊल्लरीमर्दलादिषुः ॥ वाद्यमानेषु वै तेन । प्रवेशो वि-
हितो पुरि ॥ १४ ॥ ननाम च पितुः पादौ । संतोष्य जननीमपि ॥ संज्ञाप्य स्वजनान् स-
र्वा-नाज्ञाप्य नगरीजनान् ॥ १५ ॥ सोत्सवं स्वगृहे प्राप्तो । ददद्दानं यथोचितं ॥ प्राप्यते
पुण्ययोगेन । यतः स्वजनसंगतिः ॥ १६ ॥ मकरध्वजचूपायः । पुत्रमोहविमोहितः ॥ राज्यं
दत्त्वा कियत्कालं । तस्मै धर्मपरोऽनवत् ॥ १७ ॥ अथोद्याने समाजग्मुः । श्रीगुणधरसूरयः ॥
अज्ञानध्वांतहरणे । सूरयः सर्वधर्मदाः ॥ १८ ॥ उद्यानपालकः शीघ्रं । वर्द्धयति चूपाय ॥
सहकारवने स्वामिन् । श्रीगुणधरसूरयः ॥ १९ ॥ गुणाकराः समायाताः । साधुसंघविरा-
जिताः ॥ कुवादिभक्तमातंग-चूरणे सिंहसन्निभाः ॥ २० ॥ युग्मं ॥ ततो राजा प्रहर्षेण ।
सर्वांगान्तरणानि तं ॥ दत्त्वा समुत्थितः शीघ्रं । वंदनार्थं गुरोस्तदा ॥ २१ ॥ सप्तस्थानऊर-
दानं । सुरमातंगसन्निभं ॥ दंतावलं समारुह्य । निर्ययौ नगराद् बहिः ॥ २२ ॥ अनुक्रमेण

चरित्र

॥ ५२ ॥

उत्तम०

॥ ५३ ॥

संप्राप्तः । सहकारवने नृपः ॥ प्रदक्षिणाजिह्वितसृज्जि—र्नत्वा च शिरसा गुरुं ॥ १३ ॥ उप-
विष्टोऽग्र गुरुज्जि—रारेजे धर्मदेशना ॥ पापतापेन तप्तानां । सुधारससहोदरां ॥ १४ ॥ यथा—
प्रातः काले समुत्थाय । ये वंदन्ति जिनाधिपं ॥ अनुक्रमेण ते ज्ञव्या । लज्जन्ते परमं पदं । १५ ॥
पुनः—सर्वसंगं परित्यज्य । दीक्षां गृह्णन्ति ये नराः ॥ सप्ताष्टज्जवमध्ये ते । मोक्षं यांति न सं-
शयः ॥ १६ ॥ श्रुत्वैवं ज्ञूपतिर्धर्म—देशनां पापनाशिनीं ॥ प्रतिबुद्धः कृष्णादीक्षां । जगृहे मकर-
ध्वजः ॥ १७ ॥

चतुर्णामथ राज्याना—मधीशः श्रावकाग्रणीः ॥ श्रीत्तमनरेण्डश्च । सौख्यानि बुभुजे चि-
रं ॥ १८ ॥ रथग्रामगजाश्वानां । चत्वारिंशच्च कोटयः ॥ चत्वारिंशच्च पत्नीना—मुष्मणां लक्ष-
पंचकं ॥ १९ ॥ चतुःसहस्रज्ञूपाना—माधिपत्यं स पात्यन् ॥ साधर्मिकाणां वात्सल्यं । विधत्ते
पारणादिषु ॥ २० ॥ युग्मं ॥ उत्तुंगतोरणानेक—जिनप्रासादमंकितां ॥ पृथिवीं कारयामास ।
सत्रागारान् पुरे पुरे ॥ २१ ॥ शत्रुं जयमहातीर्थे । प्रतिवर्षं करोत्यसौ ॥ अन्येष्वपि च ती-
र्थेषु । यात्रां संघसमन्वितः ॥ २२ ॥ अष्टादश करा मुक्ताः । सर्वग्रामेषु धीमता ॥ तेषां ना-

चरित्र

॥ ५३ ॥

उत्तम०

॥ ५४ ॥

मानि लिख्यन्ते । श्रीसिद्धांतानुसारतः ॥ ३३ ॥—

गो १ महिसु २ दृ ३ पसूणं ४ । उगलीणं पि य ५ करा मुणेयवा ॥

तत्तोणंत ६ पलावे ७ । भुस ८ कटंगार ए करमेव ॥ ३४ ॥

सीनं १० वर ११ जंघाए १२ । बल १३ जदकरे १४ घय १५ चमेयं १६ ॥

चुल्लग १७ करेय १८ । अठारसमा करुपत्ति ॥ ३५ ॥

उष्टशिक्षाकरो न्याय—निष्ठः शिष्टजनप्रियः ॥ निःकंटकमसौ राज्यं । कुरुते जयवर्जितः
॥ ३६ ॥ सर्वज्ञः सर्वदर्शी च । केवलज्ञानज्ञास्करः ॥ ज्ञत्तया सुरकृतस्फार—सुवर्णकनका-
सनः ॥ ३७ ॥ अन्यदा पुण्ययोगेन । संप्राप्तो भुवनेश्वरः ॥ वंदनार्थं गतो राजा । श्रुता त-
द्धर्मदेशना ॥ ३८ ॥

धर्माद्धनं धनतएव समस्तकामाः । कामेभ्य एव सुखमिन्द्रियजं समस्तं ॥

कार्यार्थिना हि खलु कारणमेषणीयं । धर्मो विधेय इति तत्त्वविदो वदन्ति ॥ ३९ ॥

सत्पात्रं महती श्रद्धा । काले देयं यथोचितं ॥ धर्मसाधनसामग्री । नाट्यपुण्यैरवाप्यते ॥ ४० ॥

चरित्र

॥ ५४ ॥

उत्तम०

॥ ५५ ॥

पात्रं सर्वोत्तमं स्याज्जगति यतिगणो मानमायाविमुक्तः ।

श्राद्धः स्युर्मध्यमं ज्ञो जिनपतिगदितं देशचारित्रिणो ये ॥

सम्यक्तवं चादधाना नुतगुणरहिताः स्याज्जघन्यं तु तस्मै ।

मोहार्थं दीयमानं प्रवरगुणगणापेक्षया स्यात्प्रधानं ॥ ४१ ॥

तथाच—यन्नक्तिः सर्वज्ञे । यद्यत्नस्तत्प्रणीतसिद्धांते ॥ यत्पूजनं यतीनां । फलमेतज्जी-
वितव्यस्य ॥ ४२ ॥ ज्ञवकोटीदुःप्रापा—मवाप्य नृज्जवादिसकलसामग्रीं ॥ ज्ञवजलधियान-
पात्रे । धर्मे यत्नः सदा कार्यः ॥ ४३ ॥ अर्थः कामश्च मोक्षश्च । जायंते यत्प्रसादतः ॥ स
श्रीधर्मः कथं न स्यात्—त्करणीयः सतां नृणां ॥ ४४ ॥ इत्यादि, पृष्ठं च ज्ञगवन् केन । क-
र्मणा मम संपदः ॥ वाचामगोचरा जाता । महदाश्चर्यकारिकाः ॥ ४५ ॥ विपदोऽपि महा-
घोराः । कर्मणा केन जज्ञिरे ॥ सम्यग्गुण कोऽपि जानाति । केवलज्ञानिनं विना ॥ ४६ ॥
अवोचत् केवली राजन् । श्रुणु पूर्वज्ञवार्जितं ॥ संबद्धं यस्त्वया कर्म । ज्ञवेऽस्मिन् सुखदुः-
खकृत् ॥ ४७ ॥

चरित्र

॥ ५५ ॥

उत्तम०

॥ ५७ ॥

। रूपलावण्यज्ञासुराः ॥ ५७ ॥ सुपात्रदानतः सर्वे । त्वया प्राप्तं मनोगतं ॥ दत्तानुमोदितं
दानं । ज्ञेत्सर्वं समृद्धये ॥ ५८ ॥ यतः—

अप्पहियमायरंतो । अणुमोअगो य सुग्गइं लहइ ॥

रहकारदाणअणुमोयगोयं । मिगो जह य बलदेवो ॥ ६० ॥

किंच—रामो तवप्पज्ञावा । सुपत्तदाणानं जत्ति रहकारो ॥

अणुमोयगानं हरिणो । संपत्ता बंजलोगंमि ॥ ६१ ॥

एकदा च ज्ञेत् पूर्वं । साधुनिंदा कृता त्वया ॥ १मैनका इव दृश्यंते । इति मुहुर्जुगु-
प्सिताः ॥ ६२ ॥ कियंतमपि कालं त्वं । स्थितो मीनोदरे ततः ॥ कर्मणा तेन जूपात् । मै-

१ द्वयोरपि गाथायोरेक एव ज्ञावार्थो, यथा—बलदेवमुनिंप्रति रथकारदीयमानदानानु-
मोदकमृग इवेति दृष्टान्तो ज्ञेयः ॥

२ धीवराः,

चरित्र

॥ ५७ ॥

उत्तम०

॥ ५८ ॥

नकाना गृहे स्थितः ॥ ६३ ॥ इतो ज्ञवात् शुकः कश्चि-यत्सहस्रतमे ज्ञवे ॥ पाठितः पंजरे
क्षितः । क्रीडार्थं स्वगृहे त्वया ॥ ६४ ॥ तेनात्रापि ज्ञवे प्राप्तः । शुकत्वं मासमेककं ॥ पुरा
कृतं पापकर्म । भुज्यते नात्र संशयः ॥ ६६ ॥

तथा—इतो ज्ञवात्सखी काचि-यत्सहस्रतमे ज्ञवे ॥ अत्यद्भुतकृतस्फार-शृंगारा नव-
यौवना ॥ ६७ ॥ अनंगसेनयाज्ञाणि । गणिकेव विराजसे ॥ कर्मणा तेन संजाता । गणि-
कास्मिन् ज्ञवेऽप्यसौ ॥ ६८ ॥ युग्मं ॥ इत्याकर्ण्य गुरोर्धर्म-देशनां संशयापहं ॥ राजादयो
नूरिलोकाः । प्रतिबुद्धाः सन्नागताः ॥ ६९ ॥ राज्यं दत्त्वा स्वपुत्राय । प्रव्रज्यां जगद्गुर्मुदा ॥
स्वस्वन्नार्यायुताः सर्वे । चारित्रं प्रतिपादय च ॥ ७० ॥ अज्ञूवन्निर्जराः सर्वे । चतुःपट्योप-
मायुषः ॥ ततश्चुत्वा विदेहेषु । सिद्धिं यास्यन्ति सात्विकाः ॥ ७१ ॥ इत्युत्तमनरैःस्य । श्रु-
त्वा चरित्रमद्भुतं ॥ स्वसंपत्त्यानुसारेण । दानं ददत सर्वदा ॥ ७२ ॥ श्रीज्ञक्तिलान्नशिष्येण ।
चारुचंडेण गुंफिता ॥ चारित्रसारगणिना । शोधितेयं कथा मुदा ॥ ७३ ॥ बालत्वेऽपि कथा
चेय-मन्यासार्थं कृता मया ॥ बालावस्थाकृतं सर्वं । महतां प्रीतये ज्ञवेत् ॥ ७४ ॥ सुपा-

चरित्र

॥ ५८ ॥

उत्तम०

॥ एए ॥

त्रदानमाहात्म्य—प्रकाशनपरायणा ॥ श्रीउत्तमचरित्रस्य । कथेयं नंदताच्चिरं ॥ ७५ ॥

॥ इति श्रीउत्तमकुमारचरित्रकथानकं समाप्तं ॥

॥ श्रीरस्तु ॥

चरित्र

॥ एए ॥

॥ इति श्रीजतमकुमारचरित्रकथानकं समाप्तं ॥